

Fiii risipitori

Amy Le Feuvre

Colec[ia C/r[ilor Rare

Editura Little Lamb

Fiii risipitori

Copyright © Constantine C. Coca, 2001

Toate drepturile rezervate

Primul tipar în limba română – Iunie 2005

Publicată de editura Little Lamb, Suceava

Autor:	Amy Le Feuvre
Traducerea:	Constantine C. Coca
Editarea:	Constantine C. Coca
Tehnoredactarea:	Liviu Bursuc
Coperta:	Liviu Bursuc

Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, sau transmisă electronic, mecanic, prin fotocopiere, înregistrare audio sau în orice alt fel fără permisiunea în scris a proprietarului de copyright.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LE FEUVRE, AMY

Fiii risipitori / Amy Le Feuvre ; trad., ed.:
Constantine C. Coca. - Suceava : Little Lamb, 2005
Index
ISBN 973-7762-22-3

I. Coca, Constantine Christian (trad. ; ed.)

821.111-32=135.1

Fiii risipitori

face parte din

Colec[ia C/r[ilor Rare

a editurii

Little Lamb

În timp ce tratează subiectele cele mai profunde ale inimii, nevoia de iertare și împăcare, această carte vă va face să zâmbiți de la începutul până la sfârșitul lecturii. Într-o lume cu relații destrămate, micuța noastră eroină Milly ne va ajuta să dărâmăm zidurile de îndărătnicie și mândrie și să găsim drumul de întoarcere de pe cărările rătăcitoare ale durerii din trecut. Fie ca adevărurile revelate în această povestire să-și găsească loc în multe inimi care încă pribegesc departe de casă.

Pentru mai multe informații despre aceste cărți clasice, luați legătura cu noi la numărul

0744544579

prin e-mail la
littlelambromania@yahoo.com

sau scrieți-ne pe adresa
Editura Little Lamb
C.P. 42, O.P. 6 Suceava
cod 720340, jud. SUCEAVA

Capitolul I

O moștenire nedorită

Copiii! Sunt o adevărată povară pentru oricine, dar pentru mine, după cum știi, Jack, sunt o urâciune. Nu înțeleg de ce nu pot veni pe lume gata crescuți, de o vârstă rezonabilă! Și, colac peste pupăză, este și fată!

Tonul plin de dezgust cu care ultimul cuvânt fusese rostit îl făcu pe musafirul domnului Edward Wentworth să izbucnească în râs, apoi, privind fața îngrijorată a gazdei, să-i răspundă:

– Dragul meu prieten, ea nu este încă la o vârstă la care te-ar putea deranja prea mult. Așteaptă să mai crească puțin, să-i dai o educație aleasă, să devină proprietara ta și a casei tale și doar atunci să începi să te plângi!

– Ascultă-mă, domnule Edward, rosti un altul, mai tânăr, din celălalt colț al salonului, îți dau un sfat: trimite copila la școală. A sosit astăzi? Bine. Atunci împachetează-i catrafusele, expediaz-o mâine și ține-o acolo cât mai mult. Peste ani mă voi duce să o văd și dacă va arăta destul de acceptabil, te voi elibera de povară. Am înțeles că are o moștenire destul de considerabilă și dacă-i mai dai ceva pe deasupra, din gratitudine față de mine pentru că te scap de toate responsabilitățile cu privire la ea, nu cred că o voi duce prea rău...

Dar domnul Edward nu avea chef de glume; își privi prietenii posomorât, în timp ce aceștia se adunaseră în jurul semineului după o zi lungă petrecută la vânatoare, și rosti:

– Sunt conștient de ce mă așteaptă. Am văzut ce s-a întâmplat în familia surorii mele și am auzit câte ceva din necazurile și ostenelele ei. Nu vă închipuiți cât de mulțumit am fost când ea și ai ei au fost strămutați în Australia și între mine și ei s-a interpus oceanul! Mai întâi vine îngrijitoarea, care te lasă când ți-e lumea mai dragă și ești nevoit să aduci o dădacă în casă și îndată vezi că-ți dispare ba un lucru, ba altul. Apoi vin guvernatoarele, care fac tot felul de mofturi, nu le convine de musafiri și li se pare că au dreptul să-ți dicteze cum să-ți organizezi viața. De la școală vin o grămadă de scrisori cu privire la sănătatea copilului și la educația lui; pe deasupra, îmi închipui că toate femeile din vecinătate ar veni să-mi dea lecții cum să fiu și mamă și tată pentru copil. Vă spun, îmi dau seama bine de încurcătura în care am intrat și cred că nici unul din voi nu ați dori să fiți în papucii mei.

Unul care tocmai sosise, deschizând ușa și privind fețele amuzate ale amicilor domnului Edward, ce păreau distrați de perplexitatea gazdei, întrebă:

– Ce s-a întâmplat, Ned?

– Tocmai a primit o moștenire astăzi, asta-i tot, a fost răspunsul. O nepoțică orfană i-a fost trimisă împreună cu dădaca ei, de undeva de la munte. Hai, prietene, mai povestește o dată necazul ca să audă și vărul tău.

Domnul Edward, un om grav, abstract, cu o mustață groasă, cenușie și ochi întunecați și pătrunzători, începu să dea din cap, repetând rar și apăsător:

– Sora mea văduvă, a murit anul trecut și și-a lăsat odrasla în grija unei vechi prietene, care acum s-a căsătorit și s-a dispensat de copil, trimițându-mi această scrisoare:

„Stimate domn,

Fără îndoială, îți vei aminti că sora dumitale pe patul de moarte a dorit să iei copila și să o crești dumneata,

fiindu-i cea mai apropiată rudenie și gardianul natural. Înțelegând atunci că nu erai doritor să-ți asumi această responsabilitate, am fost gata în mod voluntar să o iau la mine pentru un scurt timp, până când dumneata aveai timp să te pregătești să o primești. Am așteptat o veste de la dumneata tot timpul acesta, și deoarece am promis viitorului meu soț că ne vom căsători la începutul lunii viitoare, nu am putut să procedez altfel, decât să-ți trimit copila împreună cu îngrijitoarea ei, fără întârziere. Ele vor ajunge la dumneata la o zi după primirea scrisorii. Poate că îmi vei da de știre dacă au ajuns cu bine.

*Cu stimă,
Anna Kent”*

Ei, Lovell, ce părere ai de asta? Și bineînțeles, astăzi după-amiază, în timp ce noi eram la vânatoare, a apărut îngrijitoarea cu copila și sunt aici, în casă, în acest moment. Nu crezi că este prea mult pentru un burlac convins ca mine?

– Fără îndoială, a fost răspunsul compătimitor, dar trebuie să găsești o cale de a scăpa din încurcătură, Ned. Însoară-te, și nevasta te va elibera de întreaga responsabilitate.

Au izbucnit toți în râs și în același moment ușa s-a deschis încet și subiectul acestei discuții își făcu apariția pe prag – o fetiță cu părul lung, șaten, și ochii căprui ce priveau calm, dar scrutător, înaintea ei. Îmbrăcată în alb, se opri o clipă tăcută, apoi rosti:

– Unde este unchiul meu Edward?

– Aici, răspunse domnul Edward, privind mai întâi neajutorat spre prietenii săi, apoi spre nepoțică.

Copila păși spre el zâmbind și întinzându-i mâna mică, îl cercetă îndelung cu privirea. Unchiul îi luă mâna și în salon urmă o tăcere grea. Amicii domnului Edward se delectau cu scena aceasta, și stânjeneala lui le oferea o mai mare distracție.

– Ei bine, rosti el în sfârșit cu glasul stins, cred că de acum știi cine sunt, nu-i așa? Unde îți este îngrijitoarea? Nu cumva ar trebui să fii în pat la ora asta? Aici nu este o atmosferă pentru copii ca tine.

– Am crezut că vrei să mă săruți de noapte bună, răspunse copila și buzele începură să-i tremure. În timp ce obrații i se îmbujorară, își rotea privirea în jur în speranța de a găsi vreo față compătimitoare.

Dar domnul Edward nu putu să-i îndeplinească dorința, ci punându-și mâna pe părul ei ondulat, o mângâie așa cum avea obiceiul să-și mângâie câinele și-i spuse:

– Haide, haide! Ne-am văzut, acum poți pleca. Cum te cheamă?

– Mă cheamă Milly. Dar acești domni sunt și ei unchii mei?

Tonul nevinovat al întrebării a fost prea mult pentru grupul din salon și răspunsul pe care l-a primit copila a fost un hohot de râs.

Fața copilei se îmbujoră și mai mult, dar unul dintre cei prezenți, cu părul argintiu, făcu un pas înainte.

– Ah, Wentworth, acesta este un chin pentru sărmana fetiță. Am și eu nepoți, așa că nu sunt speriat ca tine. Vino încoace, micuț! Și luă copila, o ridică și o puse pe genunchiul lui în timp ce se așeză lângă șemineu.

Milly suspină ușor.

– Îmi place să stau aici, spuse ea privind-l cu încredere. Dar oare unchiul Edward vrea să mă duc la culcare numaidecât? Îngrijitoarea mi-a spus că încă nu este timpul. Ea a vrut să servească cina în liniște, așa că m-a trimis aici.

– Îngrijitoarea a început deja să împărățească, spuse domnul Edward. S-ar putea să fie o glumă pentru voi toți, dar dacă eu nu-mi fac autoritatea simțită imediat, nu știu ce voi face mai târziu. Lovell, fii bun și sună din clopoțel.

Când servitorul apăru, glasul stăpânului răsună iritat:

– Ford, ia copila și du-o la îngrijitoarea ei și spune-i să nu o mai lase să vină în prezența mea, numai dacă o chem eu. Acum, Milly, du-te repede.

Copila coborî și porni spre ușă, dar deși era profund întristată de cuvintele aspre, nu părea înspăimântată, căci se opri înaintea unchiului ei și-l prinse de mână.

– Ești mânios, unchiule? Ce înseamnă prezență? Vrei să-mi spui „Noapte bună!” și „Domnul să te binecuvânteze!”?

Cu degetelele acelea mici agățate de mâna lui, ce putea spune domnul Edward?

– Noapte bună, noapte bună, copilă! Acum pleacă.

– Spune „Domnul să te binecuvânteze!”, insistă Milly. Și numai după ce unchiul ei bolborosi cu glasul stins cuvintele dorite, degetele mici se dezlipiră de ale lui și copila îl urmă pe servitor afară din salon.

Capitolul II

David și Goliat

Domnul Edward Wentworth era, așa cum el însuși susținea, un burlac convins, și deși în timpul lunilor de toamnă casa lui era plină cu prieteni din Londra, îi plăcea să trăiască cea mai mare parte a anului ca un sihastru, având doar grijă de proprietățile lui și scriind articole pentru câteva edituri importante ale timpului.

Apariția nepoțelei sale a fost pentru el o adevărată încercare, dar, având un simț responsabil față de toate obligațiile sale, s-a hotărât să-i ofere tot confortul necesar. Avu un interviu lung cu îngrijitoarea chiar în dimineața următoare. Aceasta era o femeie în vârstă, liniștită, așezată, și îl asigură că era obișnuită să se ocupe de toate nevoile copilei și că o va ține întrutotul sub control.

– Însă bănuiesc, domnule, că doriți să o trimit să o vedeți cel puțin seara, la desert de exemplu?

Domnul Edward își răsucea mustața dubios.

– Este necesar? Eu credeam că copiii trebuie puși la culcare seara.

– Bineînțeles, vom proceda după cum doriți, domnule, dar am observat că nu cinați foarte târziu și am crezut că doriți să o vedeți cel puțin o dată pe zi.

După o mică ezitare, domnul Edward îi dădu permisiunea, și când observă că Milly nu țipa, nu deranja pe

nimeni și avea maniere deosebite pentru vârsta ei, deveni destul de mulțumit în timp ce copila își ocupa scaunul care-i fusese desemnat la stânga lui.

În afară de acest timp din zi, o vedea foarte rar; dar după ce musafirii pleacă și el își relua viața obișnuită, oriunde mergea, dădea tot timpul de ea. Uneori o găsea în grajd, cu pisica în brațe, întreținând discuții cu argații guralivi, sau cu vacile în țarc, sau hrănind găinile în curtea de păsări. De obicei era însoțită de Fritz, un dulău frumos care prin natura lui, își transferase afecțiunile dinspre stăpânul său spre ea, și deși foarte capricios în temperament față de alții, era întotdeauna prietenos și credincios micuței copile.

Încetul cu încetul, copila se obișnuia ca atunci când unchiul ei apărea undeva, ea să dispară, căci anticipa de fiecare dată formula obișnuită: „Acum, du-te repede, copilă, la îngrijitoare”, la care ea răspundea voioasă, aproape ca într-un cântec: „Mă duc imediat, unchiule”, și înainte ca el să ajungă în locul unde era ea, copila era deja undeva departe, cu Fritz întotdeauna în urma ei.

Într-o după-amiază, domnul Edward se întorsese de la o plimbare și văzând copila jucându-se printre copaci, se hotărî să o urmărească câteva clipe. Părea să fie foarte ocupată cu o păpușă învelită într-o pătură mică, pe care o așeză cu grijă lângă un copac; apoi, pentru câteva minute, ea și Fritz se jucau de-a v-ați ascunselea. Milly îl împingea pe Fritz într-un tufiș și-i porunca să stea acolo. Dintr-o dată câinele și copila se repezără unul la celălalt și, spre surpriza domnului Edward, observă că nepoțica lui îl prinse pe Fritz de gât și încerca să-l doboare la pământ. Când amândoi se rostogoleau unul peste altul și Fritz începu să latre pe un ton indignat, domnul Edward interveni:

– Milly, vino la mine imediat! Ce faci?

Într-o clipă Milly se ridică în picioare și alergă la el. Ridicându-și fața îmbujorată, se așeză în poziția pe care o lua

de fiecare dată când venea în prezența lui: cu mâinile la spate și picioarele lipite unul de celălalt.

– Nu știi că Fritz ar putea să te muște dacă-l tratezi așa? Ce făceai? Voiai să-l sugrumi? Întrebă unchiul.

– Da, răspunse ea gâfâind. Încercam să-l omor! El este un urs, păpușa mea este un miel, iar eu sunt David.

Acest joc era dincolo de imaginația unchiului Edward, care o privea cu sprâncenele încruntate, în timp ce fata continuă:

– Fritz a trebuit să joace două roluri, unul de leu și altul de urs, fiindcă amândoi au încercat să sfășie mielul. Îngrijitoarea a fost leul într-o zi, dar ea este prea mare, și nu am putut să o dobor la pământ.

– Nu-ți dau voie să-l necăjești pe Fritz în felul acesta, fiindcă ar putea să te muște, rosti domnul Edward autoritar.

Milly părea întristată, dar într-o clipă fața i se luminează și întrebă:

– Dar îmi dai voie să-l omor pe Goliat, nu-i așa? Știi, acesta este un joc de-al meu. Uite, eu sunt David, și vezi copacul mare de acolo? Acela este Goliat. Vezi? El se uită acum la mine. Îi vezi ochii? Acolo, în frunzele de pe crengile acelea două. Când bate vântul, el dă din cap spre mine furios! El este rău, foarte rău, și crede că nimeni nu-l poate doborî. Îți amintești de el, unchiule?

Domnul Edward începu să fie puțin curios și rezemându-se de un copac, îi răspunse:

– Nu, nu cred.

– Cum, nu-ți amintești? Stătea acolo, pe câmpul de luptă, plin de trufie și striga: „Alegeți un om care să se lupte cu mine!” El îmi spune asta mie acum. Eu sunt David, înțelegi? Și mă duc la el. Așteaptă o clipă să mă pregătesc.

Copila fugi ca o săgeată spre locul unde era păpușa și se întoarse imediat cu un săculeț din cânepă, pe care îl desfăcu și-i arătă unchiului care o privea cu mirare, cinci pietre mici, rotunde.

– Vezi, continuă ea, păcat că nu am o praștie, dar Tom, argatul, mi-a promis că îmi face o catapută¹; aceea este o praștie uriașă, spune el, care poate să îl omoare pe Goliat. Dar nu-i nimic, eu pretind că am o praștie, înțelegi? Acum, așteaptă aici; eu mă duc înaintea lui. Nu mi-e frică, deși este atât de mare, fiindcă nici lui David nu i-a fost frică, înțelegi? Dumnezeu l-a ajutat. Acum, Goliat, sunt gata!

Domnul Edward o privea amuzat în timp ce copila făcea pași mari, până când ajunsese la vreo douăzeci de picioare de copac, apoi se opri.

– Eu știu ce spui, Goliat. Tu spui că-mi vei da trupul să fie mâncat de păsări, dar nu vei putea, fiindcă eu vin la tine în Numele Domnului, și te voi ucide!

Apoi, cu toată puterea ei, copila aruncă pietrele una câte una în copac.

– Este mort, unchiule, spuse ea calm, în timp ce se întorcea la domnul Edward, privindu-l cu ochi arzători. Păcat că nu am o sabie. Nu ai vrea să-mi împrumuți sabia care este agățată în salon, unchiule?

– Nicidecum, a fost răspunsul scurt, apoi domnul Edward întrebă: și toate jocurile tale constau în uciderea dușmanilor?

– Eu doar vreau să ucid ursul, leul și pe Goliat. Acesta este un loc atât de frumos pentru joacă, printre copaci. Să-ți mai spun câteva jocuri? Vezi copacul acela mic? Acolo mă așez eu când sunt fiul risipitor, și când stau acolo mult timp și nu mai am bani, și mănânc alune în loc de roșcove, deodată mă gândesc să mă duc la tatăl meu. Este un drum lung, dar mă simt tot mai fericită în timp ce merg, și când ajung aproape, încep să alerg ca să-mi văd tatăl. Vezi copacul acela mare și frumos, cu frunzele roșii, unchiule? Acela este tatăl, iar eu alerg înaintea lui și-i spun: „Tată, am păcătuیت împotriva cerului și împotriva ta; nu merit să vin înapoi, dar îmi pare rău

¹ Catapultă.

că te-am părăsit”, apoi îl îmbrățișez și îl sărut; și știi ceva? Simt că și el mă îmbrățișează și mă sărută înapoi. Așa face în poveste, înțelegi? După aceea urmează o mare sărbătoare: iau niște biscuiți de la îngrijitoare, dulceată, niște apă cu zahăr, mă așez jos și sunt fericită când mă gândesc că nu mai sunt un fiu rispitor, și nu trebuie să mai mănânc roșcovele de la porci. Nu-i așa că este un joc frumos, unchiule?

– Toate jocurile tale sunt din Biblie? întrebă domnul Edward. Mi se pare că nu-i tocmai corect, adăugă el privind-o dubios pe micuță.

– Dar... rosti Milly cu ochii plini încă de însuflețire, eu iubesc Biblia foarte mult, înțelegi? Îngrijitoarea îmi citește aceste povești mereu și eu le știu pe toate. Dar cel mai mult îmi place pilda fiului rispitor. Ți-o place și ție, unchiule?

Domnul Edward porni pe cărare fără să-i răspundă. Copila răscoli în inima lui sentimente neconfortabile. Cu mulți ani în urmă și el cunoscuse și iubise Biblia. Fusese și el activ în câmpul Evangheliei, și suferise multe batjocuri din partea colegilor de la Oxford, fiindcă era „pios”, așa cum îl porecleau ei. Dar după aceea a urmat un timp când dragostea lui pentru Dumnezeu s-a răcit și ambițiile lumești i-au umplut sufletul; încetul cu încetul s-a îndepărtat tot mai mult de calea îngustă, iar când s-a întors acasă și și-a luat în primire moștenirea, nu mai avea nici un alt scop în viață decât să se bucure în felul lui, ignorând atât trecutul, cât și viitorul. În afară de faptul că mergea la biserică o dată în fiecare duminică, credința lui era moartă. Dar din obicei se conforma la religia aceasta în mod regulat, și se bucura că conducătorul bisericii era mulțumit de felul în care acțiunile de caritate erau împlinite de boier.

Fără îndoială, domnul Edward nu era fericit; uneori gândurile lui erau sumbre și solitudinea îi era apăsătoare, dar de fiecare dată își înăbușea conștiința mergând în oraș pentru câteva săptămâni, petrecându-și timpul într-un club, apoi se

întorcea acasă începându-și din nou activitatea cu puteri înnoite.

Capitolul III

Prima pedeapsă

Încetul cu încetul, micuța Milly era tot mai favorizată de unchiul ei. Docilitatea ei extremă și spiritul ei neînfricat, la care se adăuga felul ei ciudat de vorbire și acțiune, îl cucereau. Începu să-i placă să o privească în timp ce alerga încoace și încolo, iar râsul ei zglobiu și glasul ei copilăresc nu-l mai deranjau.

Într-o zi se mânie tare din cauza unui accident care avu loc cu o mică statuie din salon, și Milly era făptașa. Mingea ei se rostogolise în spatele statuii, iar ea, împreună cu Fritz, se întreceau care să ajungă primul la ea și în încăierarea lor, statuia s-a răsturnat și s-a făcut țandări. Auzind zgomotul, domnul Edward veni din camera lui de studiu și, pierzându-și cumpătul, își revărsă furia asupra copilei, dând frâu liber unor cuvinte care nu erau potrivite pentru urechile ei. Stătea încremenită înaintea lui, cu ochii mari, înspăimântați, cu buzele tremurânde; apoi, când nu mai putu rezista, se întoarce și alergă în grădină, unde se aruncă cu fața în iarbă și izbucni într-un plâns cu suspine.

– N-am vrut să sparg statuia, ah, nu am vrut s-o sparg! rostea ea printre lacrimi. Unchiul Edward este mânios și nu mă iubește. Ah, cât de mult aș vrea să am un tată! Vreau și eu un tată viu, ca cel al fiului rispitor; acela nu ar fi atât de mânios!

Când veni îngrijitoarea să o ridice de pe iarba rece și udă și să o ia în brațe, nu putu să o certe, fiindcă fața mică, brăzdată de lacrimi trezea în ea sentimente de compasiune.

– Te rog să mă duci în brațe. Nimeni nu mă iubește aici. I-am spus lui Dumnezeu toată durerea mea. El este singurul care nu este mânios pe mine.

În seara aceea, la timpul obișnuit, Milly intră în sufragerie, întrebându-se dacă unchiul ei mai era mâniat pe ea. În timp ce se așeza pe scaunul ei, în partea opusă a mesei mari, trăgea cu ochiul pe sub genele ei lungi ca să vadă fața unchiului ei; apoi văzând-o lipsită de orice expresie, prinse curaj și rosti pe un ton cât mai vesel:

– Este o seară frumoasă, unchiule.

– Este? răspunse domnul Edward, care era deja obișnuit să audă o remarcă de felul acesta din partea ei când ea dorea să-i atragă atenția. Apoi, simțindu-se oarecum rușinat de răbufnirea lui cu câteva ceasuri înainte, spuse, cu scopul de a se scuza: ascultă, Milly, m-ai supărat foarte mult astăzi prin fapta ta. Statuia aceea nu poate fi înlocuită, și mi-ai distrus una dintre cele mai valoroase posesiuni. Vreau ca aceasta să fie o avertizare pentru viitor. Dacă mai distrugi ceva, te voi pedepsi drastic, înțelegeți?

– Da, unchiule, răspunse ea privind-l cu tristețe. Mă vei pedepsi drastic. Îți promit că nu voi uita. M-am întrebat de ce s-a spart, fiindcă eu nu am vrut s-o sparg. Îngrijitoarea mi-a spus că a fost un „accident” nefericit. Am întrebat-o ce înseamnă accident și mi-a spus că este ceva ce se întâmplă când nu te aștepti – o surpriză, a spus ea. Fără îndoială, a fost o surpriză groaznică pentru mine și pentru Fritz; dar nu ne vom mai juca niciodată cu mingea în salon, niciodată.

Cu o săptămână mai târziu, în timp ce domnul Edward era în camera lui de studiu, absorbit de cărți și de hârtii, se auzi o bătaie în ușă, și spre surpriza lui, nepoțica lui intră înăuntru. Așa ceva era complet împotriva tuturor regulilor, așa că el rosti deodată cu glasul aspru:

– Cum îți permiți să dai buzna aici nechemată, Milly? Știi bine că nu-ți permit să mă deranjezi când sunt aici.

Milly nu i-a răspuns o clipă; se apropie de el încet, cu buzele tremurânde, apoi, oprindu-se înaintea lui cu mâinile înmănunchate, rosti:

– Am venit să-ți spun o veste groaznică.

Domnul Edward își dădu hârtiile la o parte, își scoase ochelarii și-și dădu seama după paloarea obrazilor copilei și din expresia plină de spaimă din ochii ei că nu un lucru obișnuit o făcuse să se aventureze în prezența lui neinvitată.

– Este iarăși o surpriză îngrozitoare, continuă Milly, dar i-am spus îngrijitoarei că trebuie să-ți mărturisesc totul imediat. Îmi... îmi... pare atât de rău... mă doare aici... și-și duse mâna la piept.

– Ce s-a întâmplat? Spune-mi mai repede, copilă! Îmi mănânci timpul de pomană! îi spuse unchiul ei nerăbdător.

– Am... am... spart altceva.

Au urmat câteva clipe de tăcere, apoi domnul Edward a întrebat sec:

– Și ce ai spart de data aceasta?

– Un... un ghiveci de flori, pe care grădinarul l-a lăsat lângă magazia din spate. L-am... l-am pus pe capul lui Fritz în loc de pălărie, fiindcă arăta comic, dar el a scuturat din cap în timp ce alerga, iar ghiveciul a căzut și s-a spart. Am strâns toate bucățile și le-am adus afară pe trepte. Să le aduc aici să le vezi?

Un ghiveci de flori era de o valoare atât de mică în ochii domnului Edward, încât aproape zâmbi văzând întristarea fetei.

– Bine, bine, trebuie să înveți să nu mai umbli cu ghivecele de flori pe viitor; acum du-te repede și nu mă mai deranja.

– Dar Milly nu se mișca.

– Cred că ai uitat, unchiule Edward. Mi-ai spus că dacă mai sparg ceva, mă vei pedepsi „drastic”. Așa ai spus atunci; nu-ți mai amintești?

Domnul Edward își răsucea mustața și se foia în scaunul său. Întotdeauna se mândrise că era un om de cuvânt, dar acum regreta că fusese atât de dur în cuvintele sale.

– Ahaaa! Îmi amintesc, spuse el într-un târziu privind în ochii copilei oarecum rușinat. Apoi, resemnându-se, rosti apăsător: bineînțeles, trebuie să fii pedepsită; ce ai făcut dacă dovadă că ai fost neatentă și obraznică. Ce-ți face îngrijitoarea când te pedepsește?

– Acum nu mă mai pedepsește, spuse Milly nevinovată. Când eram mică, mă puneă să stau la colț, dar cred că nu m-a pedepsit de foarte mult timp.

Domnul Edward era pus în dilemă, căci nu știa cum ar putea să pedepsească un copil, dar Milly părea că i-a ghicit încurcătura.

– Cum erai pedepsit când erai mic, unchiule?

– Eram snopit în bătaie. Tatăl meu mă bătea cu biciul de nu mai știam de mine.

– Așa cum i-ai făcut lui Fritz când a plecat în pădure?

– Da.

A urmat o pauză. Copila își încleștase mâinile și-și strânse buzele, imaginându-și că ar fi lovită cu putere de biciul unui căruțaș, apoi întrebă pe un ton plin de groază:

– Și așa vrei să mă pedepsești?

Domnul Edward zâmbi și-i răspunse:

– Nu, nu cred că te pot pedepsi în felul acesta.

Milly răsuflă ușurată.

– Și nu știi nici un alt mod de a mă pedepsi? Îngrijitoarea mi-a spus despre un băiețel care a fost închis într-un dulap ca pedeapsă; acolo era întuneric beznă, și l-au găsit aproape mort, și chiar a murit a doua zi, de spaimă. Este un dulap întunecos în holul de lângă bucătărie; eu nu cred că

îmi va fi foarte frică, fiindcă Dumnezeu va fi cu mine. Vrei să mă închizi acolo?

Când ideea nu a fost acceptată de unchiul ei, copila continuă încruntată:

– Cred că Biblia te va învăța cum să mă pedepsești. Îmi amintesc de un om care a strâns lemne în ziua Domnului, și a fost omorât cu pietre; robul lui Elisei a fost pedepsit cu lepră și o mulțime de copii au fost uciși de un urs, un profet a fost mâncat de un leu, iar Anania și Safira au fost loviți cu moartea. Toți aceștia au fost pedepsiți „drastic”, nu-i așa, unchiule? Dacă vrei să mă ierți numai puțin, și renunți la cuvântul acela, „drastic”, cred că îmi va fi mai ușor, nu-i așa?

– Cred că am să fac așa cum spui, spuse sârmanul domn Edward, care nu știa cum să renunțe la întreaga pedeapsă. Fiindcă a fost vorba numai de un ghiveci de flori, voi renunța la cuvântul acela, „drastic”.

Fața copilei se luminează.

– Poate că, spuse ea apropiindu-se de el și punându-și mâna pe genunchiul lui, poate că dacă mă voi duce la culcare diseară în loc să vin jos la desert cu tine, ar fi o pedeapsă mai mică, nu-i așa, unchiule?

– Foarte bine, aceasta va fi pedeapsa ta. Acum du-te repede și asta să fie ultima „surpriză”! Nu vreau să-mi mai bat capul cum să te pedepsesc.

În seara aceea, când îngrijitoarea o puse la culcare, copila spuse:

– Voi încerca să fiu foarte cuminte, fiindcă unchiul Edward nu știe cum să mă pedepsească. Părea foarte îngrijorat și a spus că nu vrea să-și mai bată capul cu pedepsele.

Iar domnul Edward, în timp ce își termina de servit cina în tăcere și singurătate, murmură:

– Copila aceasta este o pacoste uneori, dar, pe cuvântul meu, parcă-mi lipsește în seara aceasta. Până la

urmă, copiii sunt originali, iar ea este cel mai original copil pe care l-am întâlnit vreodată.

Era duminică dimineța și domnul Edward se pornea la biserică. În timp ce stătea lângă focul din salon, punându-și mânușile, un glas viori răsună de pe scări:

– Unchiule Edward, pot să vin jos să te întreb ceva?

Primind permisiunea, Milly veni țopăind pe scări și prinzându-și unchiul de mână, îl întrebă cu glas rugător:

– Mă poți lua cu tine la biserică? Îngrijitoarea spune că sunt destul de mare și am fost deja de câteva ori cu ea la biserică, duminică după-amiaza.

Domnul Edward ezita.

– Dacă vii, mă tem că ai să te foiești, și eu nu pot să sufăr copiii care se foiesc în biserică.

– Voi sta nemișcată ca un șoricel; nu mă voi foi deloc.

– Dacă nu te ții de promisiune, nu te mai iau niciodată.

Da, poți să vii, dar grăbește-te!

Câteva minute mai târziu, domnul Edward și nepoțica lui se apropiau de biserică, ea având o Biblie mare sub braț și încercând zadarnic să țină pasul cu el.

Banca boierului era una înaltă și capul copilei nu ajungea până la partea tapițată a spătarului. A stat foarte liniștită în timpul serviciului și copia exemplul unchiului ei în orice privință, deși îl făcuse aproape să-și schimbe gravitatea feței și să zâmbească când își luă pălăria, imitându-l pe el, și-și acoperi fața cu ea. Dar când începu predica, copila nu-și lua ochii mari de la predicator, în timp ce acesta tocmai vorbea din textul atât de bine cunoscut de ea: „Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu, și-i voi zice: Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta, și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău” (Luca 15:18-19). Deși predicatorul vorbea mai bine de o jumătate de ceas, copila îi sorbea cuvintele cu multă plăcere.

– Unchiule Edward, spuse ea când se întorceau spre casă, am ascultat predica și am înțeles totul, în afară de

cuvintele mai lungi. Nu-i așa că predicatorul a vorbit frumos? Pilda fiului risipitor este atât de frumoasă, nu-i așa, unchiule?

– Vrei să spui „risipitor”? Nu poți să fii atentă să pronunți cuvintele corect?

Glasul domnului Edward era iritat. El nu se simțise foarte confortabil în timp ce ascultase cuvintele predicatorului.

– Întotdeauna încurc cuvintele mai grele, dar îngrijitoarea îmi spune că le voi învăța când voi crește mai mare. Unchiule, ce a vrut să spună predicatorul când a spus că mulți oameni fug și se ascund de Dumnezeu? Nimeni nu poate să fugă de El, nu-i așa?

– Foarte mulți fug, a fost răspunsul sec.

– Dar cum pot să fugă? Fiindcă Dumnezeu este pretutindeni. Nimeni nu poate să se ascundă de Dumnezeu, și la urma urmei, de ce vor să se ascundă? Doar Dumnezeu îi iubește.

– De ce a vrut fiul risipitor să plece de la tatăl său?

Milly se gândi un timp, apoi răspunse:

– Cred că a vrut să aibă o a... aventură. Și eu mă joc așa, înțelegi? Mi se întâmplă tot felul de lucruri înainte de a mă așeza lângă copac, dar... dar este diferit cu Dumnezeu. Eu una, m-aș simți groaznic de nefericită dacă m-aș îndepărta de El. Cine ar avea grijă de mine și m-ar iubi atunci când dorm? Și cine mi-ar asculta rugăciunile? Vai, unchiule Edward, cred că aș muri de spaimă dacă aș pleca departe de Dumnezeu, nu-i așa?

Domnul Edward o privi și observă că obrazii îi erau îmbujorați și ochii îi străluceau.

– Ascultă-mă, copilă prostuță, nu trebuie să mori de spaimă. Nu te mai agita așa. Dar să schimbăm subiectul. Vreau să-l văd pe Maxwell, așa că o luăm prim pădure.

Maxwell era administratorul întregii proprietăți și al pădurii boierului, și locuia la marginea pădurii. Aceasta era prima vizită a copilei la căsuța lui, și doamna Maxwell, o

femeie cu un suflet de mamă, o primi cu fața plină de zâmbet, iar copila se atașă de ea instantaneu.

– Ce cameră frumoasă! exclamă ea, privind bucătăria mică cu admirația unui copil, și ce frumoasă pisică! Pot să o mângâi?

Primind aprobarea, Milly se așează într-un scaun cu o pisică mare în brațe, și în timp ce domnul Edward era ocupat cu mai marele argaților, ea se împrietenea cu soția acestuia.

– Unchiule Edward, spuse ea după ce își luară rămas-bun și porniră spre castel, doamna Maxwell m-a rugat să merg la ea mâine pentru a prânzi împreună. Îmi dai voie să merg singură?

– Întreab-o pe îngrijitoare; eu nu am nimic de obiectat.

– Mi-ar place să locuiesc în casa ei, continuă copila; este înconjurată de copaci, și mie îmi plac copacii. Și pădurea este atât de frumoasă! Dar m-aș putea pierde în ea, nu-i așa? Nu am mai fost niciodată aici. În cărțile de povești, copiii se rătăcesc întotdeauna în pădure. Unchiule Edward, crezi că copacii vorbesc unii cu alții? Mie mi se pare că vorbesc. Uită-te la ei acum. Își scutură capul și gesticulează mereu. Îi auzi cum vorbesc? Dar astăzi vorbesc în șoaptă, fiindcă este duminică. Uneori sunt mânioși și strigă, dar mie-mi place când șoptesc sau când cântă. Îngrijitoarea spune că vântul îi face să cânte. Îți place și ție să-i asculți? Când mă așez în pat și îi ascult, îmi place să cânt împreună cu ei. Îngrijitoarei nu-i place și spune că vântul geme. Eu cred că copacii îi cântă slavă lui Dumnezeu și mă bucur de asta. Tu ce crezi?

Dar Milly continua să vorbească și domnul Edward doar asculta, adăugând numai câte un cuvânt sau două din când în când. Înainte de a intra în casă, îi spuse că de acum înainte va putea veni cu el la biserică în fiecare duminică dimineață, și asta o făcu pe Milly să meargă în camera ei cu fața radiindu-i de bucurie, mărturisindu-i îngrijitoarei că s-a bucurat de un timp minunat și că avea să meargă să o viziteze pe doamna Maxwell din pădure.

Capitolul IV

Tristețea doamnei Maxwell

Milly petrecu o după-amiază fericită în căsuța familiei Maxwell în ziua următoare și veni să-și servească desertul împreună cu unchiul ei, atât de entuziasmată încât nu putea vorbi de nimic altceva.

– Au fost atât de buni cu mine, unchiule. Doamna Maxwell a făcut o plăcintă cu coacăze special pentru mine, iar pisica avea o panglică roșie la gât și când domnul Maxwell a plecat cu treburile lui, doamna Maxwell mi-a spus o mulțime de povești frumoase și am văzut un tablou frumos cu fiul rispitor. Doamna Maxwell l-a luat de pe perete ca să-l văd mai bine. Vreau să-mi economisesc și eu banii ca să cumpăr unul pe care să-l agăț în camera mea, și știi ceva, unchiule?... și copila se opri brusc. Lăsându-și capul cârlionțat într-o parte, își cercetă unchiul gânditoare, apoi întrebă cu puțină îndoială: Poți să păstrezi un secret, unchiule Edward, fiindcă vreau să-ți spun ceva, dar doamna Maxwell nu vrea să vorbească despre lucrul acesta și eu i-am promis că nu voi vorbi, cel puțin față de servitori.

– Cred că poți să ai încredere în mine, răspunse grav domnul Edward.

– Bine, atunci îți voi spune: ei au un fiu rispitor, unul adevărat, înțelegi?

Domnul Edward își încruntă sprâncenele. Nepoțica lui continuă:

– Da, au unul adevărat. Vorbeam cu doamna Maxwell despre tablou și ea a ridicat colțul șortului și și-a șters lacrimile, apoi mi-a spus că are un fiu drag care a plecat de acasă și nu l-a văzut de nouă ani. Închipuie-ți, unchiule! Unde eram eu acum nouă ani?

– Încă nu erai născută.

– Dar cred totuși că eram undeva. Și gândurile copilei începură să alerge într-o altă direcție. Poate că dormeam în brațele lui Dumnezeu, continuă ea într-un târziu, dar bineînțeles, nu-mi amintesc nimic. Și mulțumită de propriul răspuns, își continuă povestirea. Pe fiul risipitor al doamnei Maxwell îl cheamă Tommy. A plecat de acasă la vârsta de șaptesprezece ani, fiindcă nu-i plăcea atelierul de fierărie. Am plâns și eu împreună cu doamna Maxwell din cauza lui. Avea un păr atât de cârlionțat și era înalt de șase picioare², dar când era mic, era un bebeluș frumos, apoi a fost bolnav și a leșinat și nu și-a revenit timp de patru ore, vai unchiule, dar a plecat deși a făcut focul și a cărat lemne, și a adus apă în casă înainte de a pleca. Și doamna Maxwell crede că el ar putea să fie un soldat acum, sau poate că s-a înecat, sau poate l-a accidentat vreun cal, sau poate că a fost împușcat în amândouă picioarele, sau poate că a plecat în India; dar eu i-am spus că poate are grijă de porcii cuiva și-i hrănește cu roșcovele. Ea s-a bucurat puțin atunci și ne-am șters amândouă lacrimile, iar ea mi-a dat niște bomboane de mentă făcute de ea. Nu-i așa că-i interesant, unchiule?

– Foarte interesant, a fost răspunsul.

– Ei bine, tocmai vorbeam despre aceste lucruri și domnul Maxwell a intrat în casă, așa că noi nu am mai pomenit nimic de Tommy, fiindcă doamna Maxwell mi-a spus că soțul ei se întristează mult din pricina lui; dar știi

² Aproximativ 1,80 m.

ceva? Când domnul Maxwell m-a adus acasă prin pădure, m-a întrebat despre ce am vorbit cu doamna Maxwell, și mi-a spus că el a știut că am vorbit de băiat, fiindcă a văzut ochii doamnei Maxwell. Atunci l-am întrebat dacă avea să-i iasă înainte și să-l sărute pe Tommy când se va întoarce, și dacă va da un ospăț, iar el mi-a răspuns că ar face orice dacă băiatul s-ar întoarce acasă.

Milly se opri o clipă, apoi continuă visătoare:

– Aș fi dorit să am un tată, unchiule Edward. Știi, îngrijitoarea îmi ține loc de mamă, dar și un tată este important pentru un copil, nu-i așa, unchiule?

– În cele mai multe cazuri, tații sunt importanți, răspunse domnul Edward.

– Tatăl fiului risipitor l-a iubit pe fiul lui, domnul Maxwell îl iubește pe Tommy, și la fel David, îți amintești, unchiule? El avea un fiu rău, cu părul lung – am uitat cum îl chema – dar David a plâns cu amar când fiul lui a murit. De multe ori când mă culc, Îi spun lui Dumnezeu că aș vrea să am și eu un tată care să mă iubească și atunci El parcă Își pune brațele în jurul meu și mă mângâie până adorm; cel puțin așa mi se pare. Îngrijitoarea spune că Dumnezeu ar vrea ca să-L numesc pe El Tată, dar parcă aș vrea să am și un tată pe care-l pot vedea. Domnul Maxwell este un tată bun, așa cred. I-am spus că mă voi ruga pentru Tommy în fiecare seară înainte de culcare și i-am spus că Dumnezeu are o mulțime de fii risipitori, nu-i așa? Predicatorul a spus așa duminica trecută, îți amintești, unchiule? – Adică oameni care L-au părăsit. M-am rugat lui Dumnezeu ca să-i facă să se întoarcă la El și mi-ar plăcea să știu și eu atunci când se vor întoarce. Știi vreunul, unchiule, care l-a părăsit pe Dumnezeu?

– Vorbești prea mult, copilă, răspunse domnul Edward iritat. E timpul să faci liniște.

Milly ascultă supusă și după câteva clipe de tăcere unchiul ei continuă:

– Nu mă deranjează dacă mergi la Maxwell, dar nu vreau să-l iei pe Fritz cu tine. El nu are voie să meargă în pădurea aceea, ne-am înțeles?

– Da, dar îmi pare foarte rău, fiindcă Fritz nu vrea să rămână fără mine și avea lacrimi în ochi când îngrijitoarea nu l-a lăsat să vină cu mine. Știi, unchiule, nimeni nu vorbește cu el cum vorbesc eu. Îi place să-i spun povești și i-am spus despre vizita mea și cred că vrea și el să vină cu mine. Dar nu-l voi lua dacă nu mă lași.

Când s-a despărțit de unchiul ei în seara aceea, înainte de a-i ura noapte bună, îl întrebă:

– Unchiule Edward, când te vei ruga în seara asta, vrei să-I ceri lui Dumnezeu să-l facă pe Tommy să se întoarcă acasă?

– Te las pe tine să faci asta, a fost răspunsul scurt.

– Ei bine, dacă nu vrei să te rogi pentru Tommy, roagă-te măcar pentru fiii risipitori ai lui Dumnezeu, vrei unchiule? Te rog, unchiule Edward. Doamna Maxwell a spus că singurul lucru care-i mai dă speranță este credința că Dumnezeu îl va aduce pe Tommy acasă.

Domnul Edward nu-i mai răspunse, doar îi făcu un semn cu mâna să plece la culcare, iar când copila părăsi sufrageria, el își rezemă capul de polița căminului și privi țință la flăcările din șemineu cu sprâncenele încruntate. Gândurile lui nu-l puteau liniști, căci după câteva clipe se ridică încercând să râdă, spunându-și lui însuși:

– Va trebui să-i mai scurtez limba copilei, mă irită prea mult.

Și în timp ce se plimba agitat dintr-un capăt în altul al sufrageriei, în camera ei, nepoțica lui, cu capul aplecat și ochii închiși, îngenuncheată lângă pat, rostea din adâncul inimii:

– Doamne, Te rog să-l aduci pe Tommy acasă și nu-l lăsa să mai rămână un fiu risipitor; adu-l acasă cât mai repede,

Te rog, și adu-i la Tine pe toți fiii rispitori care Te-au părăsit, în Numele Domnului Isus Christos, amin.

Domnul Edward nu a scăpat de câteva vizite din partea unor doamne din vecinătate care s-au oferit să se ocupe oarecum de nepoțica lui, dar toate au fost respinse cu politețe, și totuși cu fermitate, spunându-i-se că copila era fericită cu îngrijitoarea și că deocamdată el nu ar vrea ca ea să tovărășească cu alți copii și că mai avea un an sau doi până când va trebui să ia o hotărâre mai serioasă cu privire la educația ei. Așa că Milly a fost lăsată în pace, deși câteva mame compătimitoare își împărtășeau îngrijorarea față de ea:

– Sărmana copilă, este atât de tristă, dar domnul Edward nu înțelege, și când își propune ceva, nimeni nu îl poate influența.

Copila nu era nefericită, iar când zilele deveniră mai scurte și când nu i se mai permitea să petreacă timpul afară, stătea pe pielea de tigru lângă focul din sufragerie, împreună cu Fritz, căruia îi împărtășea toate secretele ei copilărești.

Uneori unchiul ei o găsea cocoțată pe pervazul interior al ferestrei din casa scărilor, cu fața lipită de sticlă. Odată, într-o după-amiază foarte friguroasă de noiembrie, a certat-o, spunându-i:

– Este prea frig aici pentru tine, trebuie să mergi în camera ta.

– Nu mi-e frig, a răspuns ea. Nu-mi place să stau în camera mea toată ziua; când se întunecă, îngrijitoarea aprinde lampa și trage perdelele și atunci nu pot să văd nimic altceva decât pereții și tablourile. M-am plictisit de ele, le-am văzut toată viața.

– Și ce vezi aici? întrebă domnul Edward.

– Vino și așează-te lângă mine și îți voi spune. Este loc, unchiule; Fritz, dă-te puțin mai încolo. Acum, unchiule, privește pe fereastră. Vei vedea ce multe lucruri văd eu pe fereastra aceasta. Îmi place să văd lumea, ție nu-ți place? Vreau să spun lumea lui Dumnezeu. Înăuntrul caselor nu este

lumea Lui, nu-i așa? Vezi copacii? Îl văd pe Goliat de la fereastra aceasta; în seara aceasta este foarte fioros; și-a pierdut toate frunzele și mi se pare că-l aud bolborosind ceva. Apoi, unchiule, vezi copăceii aceia mici care se îmbrățișează unii pe alții? Aceia sunt David și Ionatan. Ei sunt prieteni buni, așa cum erau demult, în pădure, știi? Îți amintești? Apoi, uite la fagul acela de acolo lângă care mă așez eu când sunt un fiu risipitor. Este prea întuneric pentru tine să-i vezi și pe ceilalți? Le-am dat nume la toți, și îmi place să vin la fereastră și să-i privesc până când răsar toate stelele. Știi ce cred eu despre stele? Stelele sunt ochii îngerilor, iar ei mă privesc și îmi clipesc din ochi plini de bunătate. Când mă uit mult la ele mă liniștesc și mă ia somnul. Îmi place să văd cum se duc păsărelele la culcare. Pot să văd așa de multe lucruri de la fereastra aceasta.

– Bine, fugi acum în camera ta, ai stat destul la fereastră.

Milly sări jos de pe pervaz, ascultătoare, apoi prinse mâne unchiului ei când acesta începu să se îndepărteze, spunându-i:

– Vreau să-ți arăt încă un singur lucru, unchiule. De la fereastra aceasta pot să văd drumul până foarte departe, iar când nu este atât de întuneric, stau și-l aștept pe Tommy – adică pe fiul risipitor al doamnei Maxwell. M-aș bucura atât de mult să-l văd venind acasă într-o zi, cu capul plecat și în zdrențe. Știu că va veni într-o zi – Dumnezeu îl va aduce – iar dacă îl văd eu prima, fug repede la domnul Maxwell și-i spun să-i iasă înainte. Nu-i așa că va fi frumos, unchiule?

Și cu ochii strălucitori, Milly își scutură cârlionții și privi țință la unchiul ei parcă așteptând un răspuns. El o mângâie ușor pe cap, acesta fiind gestul cel mai iubitor pe care l-a făcut vreodată pentru ea, apoi plecă fără să spună un cuvânt.

Într-o altă seară, chiar și mai târziu, o găsi din nou la fereastra din casa scărilor; el mergea să ia cina cu altcineva și

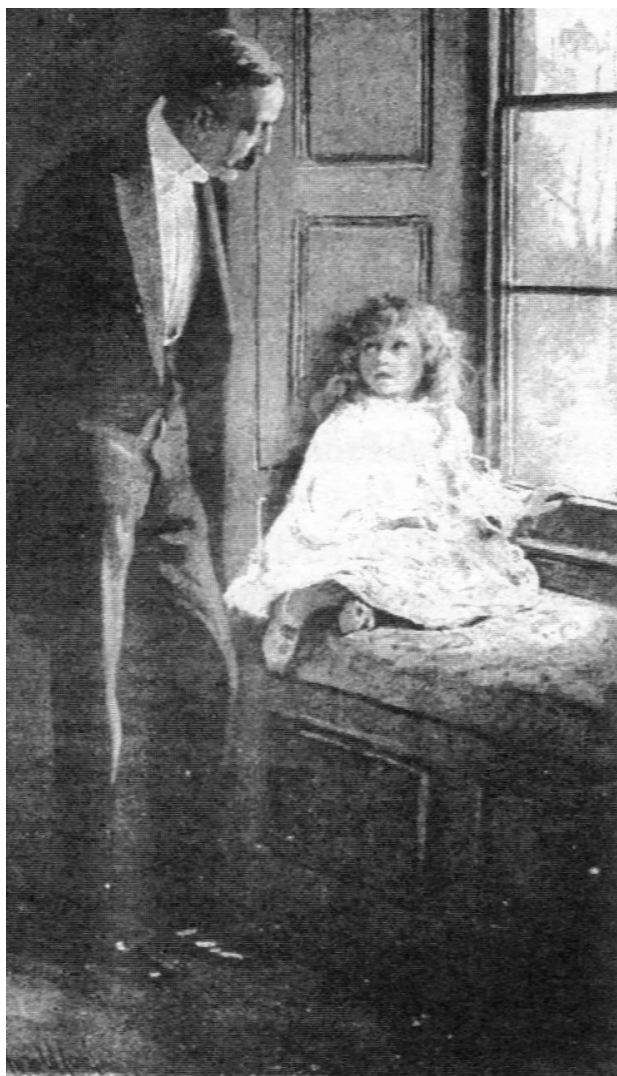
tocmai se pregătea să iasă din casă, dar se opri brusc, observându-și nepoțica fluturând o batistă la fereastră.

– Ce faci acum? întrebă el coborând scările. Milly întoarse capul, obrații îi erau îmbujorați, iar ochii erau plini de o lumină dulce.

– M-am gândit că Dumnezeu se uită la mine din cer și am vrut să flutur batista sper El.

Domnul Edward își continuă drumul spunând ca pentru sine:

– Cred că acest copil trăiește în prezența lui Dumnezeu de dimineața și până seara târziu.

*M-am gândit că Dumnezeu se uită la mine din
cer și am vrut să flutur batista sper El.*

Capitolul V

Un risipitor

Unchiule Edward, îngrijitoarea și cu mine, mergem la cumpărături, ai vrea ca să-ți cumpărăm ceva? Mergem cu căruța lui Harris.

Milly sărea de bucurie pe covorul din fața ușii de la intrare în timp ce vorbea. Era o dimineață înghețată, dar strălucitoare, și domnul Edward ieșea din sala de mese cu un ziar și un pachet voluminos de scrisori în mână. Se opri brusc și-și privi nepoțica îmbrăcată în blană, citind bucuria și anticiparea de pe fața ei, în timp ce gândurile îi zburară înapoi la zilele când era și el un băiețel și cea mai mare plăcere era să viziteze orașul din apropiere – la distanță de nouă mile.

– Da, răspunse el căutând ceva în buzunar. Poți să-mi cumperi niște penițe și niște sugativă. Voi scrie un bilețel cu felul pe care-l vreau și uite aici sunt banii. Păstrează restul și cumpără-ți ce dorești de el.

I-a dat o jumătate de liră și obrajii lui Milly se îmbujorară instantaneu.

– Nu am mai avut un asemenea ban de aur niciodată. Cred că voi putea cumpăra lucruri minunate cu el! spuse ea. Îți mulțumesc din inimă, unchiule! Voiam să cumpăr ceva, dar aveam doar trei penny pe care mi i-a dat bucătăreasa. Acum sunt bogată!

Era târziu după-amiaza, când îngrijitoarea și copila se întoarseră, iar domnul Edward le întâmpină. Fața micuței era înnorată și erau urme de lacrimi pe obraji. Acesta fu un tablou atât de neobișnuit încât domnul Edward o întrebă pe îngrijitoare ce s-a întâmplat.

– Nu a fost prea cuminte, domnule, îmi pare rău să spun asta. Nu se întâmplă prea des când trebuie să o mustru, dar astăzi m-a speriat atât de tare încât nu știu dacă pot să-mi revin degrabă.

– Ce a făcut? Dar lasă, îmi spui mai târziu; nu vă mai rețin acum, voi afla totul când intrăm în casă.

Îngrijitoarea era foarte necăjită, căci își vărsă toată nemulțumirea în urechile domnul Edward în momentul în care intrară în sufragerie:

– Eram în magazin, domnule și știam că va trebui să petrecem acolo mai mult timp, fiindcă bucătăreasa, domnule, mi-a dat atât de multe lucruri de cumpărat, încât am scris o listă foarte lungă. I-am spus domnișoarei Milly: „Poți să mă aștepți afară, dar nu faci nici un pas de aici”. Ea știe că nu are voie să vorbească cu asemenea oameni; am auzit, după cum i-am spus și ei despre unele situații în care copiii au fost furăți și apoi puși la colțurile străzilor, în zdrențe, ca să cerșească. Nu-mi închipuiam că ar fi în stare să meargă cu el și să nu se gândească la spaima mea și la felul în care am alergat pe strada aceea în sus și în jos... și polițiștii – nu sunt buni de nimic în asemenea situații, domnule, doar stau și se uită la tine. Nu credeam că o voi mai vedea vreodată, și din cauza spaimei mi-am pierdut poșeta și umbrela cea mai bună; le-am lăsat pe amândouă undeva și au trecut aproape două ceasuri... Nici cumpărăturile nu erau făcute, iar el... cel mai mizerabil om posibil. Nu m-aș fi supărat atât de tare, dacă nu aș fi văzut-o zâmbindu-mi, ca și cum n-ar fi făcut nimic rău. Putea să ia vreun microb de la el, putea să fie jefuită și poate chiar ucisă, iar ei nici nu-i trecea prin cap că a fost neascultătoare, ci se aștepta chiar să o laud pentru fapta ei!

Îngrijitoarea se opri o clipă ca să-și tragă răsuflarea, în timp ce Milly își lăsă barba în piept și o mulțime de suspine dovedeau că deja cuvintele îngrijitoarei o făcuseră să se simtă foarte vinovată.

Domnul Edward era el însuși surprins de interesul de care era cuprins față de necazul nepoțelei lui.

– Mă tem că nu pot să înțeleg povestea ta, îi spuse el îngrijitoarei; dar cred că micuța domnișoară îmi va explica ea însăși ce s-a întâmplat. Vino cu mine în bibliotecă, Milly.

El o luă de mână și plecară amândoi, în timp ce îngrijitoarea rămase năucită, iar Ford, bătrânul îngrijitor al casei, spuse solemn:

– Bagă de seamă femeie, și ține minte ce-ți spun eu: stăpânul va juca într-o bună zi după cum îi va cânta copila. Deja se poate observa asta; dar va fi vai de capul stăpânului... ce să mai spun? Femeile câștigă întotdeauna, uite, încep de când sunt de-o șchioapă.

– Nu văd nici o nenorocire în faptul că stăpânul și-a luat nepoțica de mână, răspunse îngrijitoarea, puțin înțepată. Mă durea mai mult când îl vedeam că o ține la distanță, tratând-o ca pe un biet cățel sau ca pe o piesă de mobilier, fără sentimente, când ea este copilul surorii lui. Nu știu de ce ar fi „vai de capul lui” dacă din când în când ar dovedi puțină dragoste față de sărmanul copil. Și îngrijitoarea alergă sus pe scări, pierderea poșetei și a umbrelei fiind un motiv serios de tulburare, în ciuda faptului că ea avea de obicei un temperament liniștit.

Domnul Edward era așezat lângă căminul din bibliotecă, iar Milly stătea în picioare înaintea lui, cu o mână pe genunchiul lui și cu cealaltă ștergându-și ochii cu o batistă, încercând fără succes să-și înăbușe suspinele.

– Încearcă să nu mai plângi și spune-mi ce s-a întâmplat! spuse unchiul ei, mișcat în sufletul lui de durerea copilei.

Milly își șterse ochii apăsător cu batista și privind în sus cu buzele tremurânde, îngăimă:

– Nu am vrut să fiu obraznică, unchiule. Îngrijitoarea nu a fost așa de supărată pe mine de ani de zile și sunt atât de nefericită!

Tonul din glasul ei și expresia feței au atins inima domnului Edward și în impulsul momentului, el a făcut ceea ce nu a mai făcut niciodată: a ridicat-o și a așezat-o pe genunchiul lui, spunându-i să-i explice totul; iar Milly, după o luptă finală cu lacrimile ei, le birui și reuși să-i dea o explicație destul de clară cu privire la cele întâmplate.

– Ți-am cumpărat penițele și sugativa, unchiule, și voiam să merg la un magazin cu tablouri ca să-mi cheltuiesc restul banilor, dar îngrijitoarea a vrut să mergem întâi la prăvălia de alimente. Eu o așteptam afară și deodată am văzut un om care trecea pe acolo șchiopătând. Pălăria îi era ruptă și hainele lui erau zdrențe. M-am gândit că este un fiu risipitor și că poate el este Tommy care merge acasă și am uitat de îngrijitoare și că ea mi-a spus să stau acolo. Am alergat după el și l-am întrebat dacă îl cheamă Tommy. El s-a uitat la mine mirat și mi-a spus: „Nu”. Apoi l-am întrebat dacă este un fiu risipitor fiindcă arată ca și cum ar fi unul. El mi-a răspuns că nu știe cum arată un fiu risipitor și de aceea eu i-am explicat. Atunci el mi-a spus că nu a avut niciodată o casă părintească pe care s-o fi părăsit, așadar, el nu poate fi un fiu risipitor. Dar, unchiule, arăta exact ca omul pe care l-am văzut în tabloul domnului Maxwell, și i-am spus. Atunci am aflat adevărul cu privire la el și mi-a părut atât de rău, dar mi-a părut și bine.

Milly se opri și ochii ei mari, expresivi, străluceau, în timp ce-și privea unchiul în față, șoptindu-i:

– Am aflat că el era unul din fiii risipitori ai lui Dumnezeu. Când l-am întrebat dacă L-a părăsit pe Dumnezeu, mi-a spus că da, iar eu i-am spus că de aceea a ajuns în zdrențe și nefericit.

– Aceasta nu este întotdeauna o regulă, Milly, spuse domnul Edward, pe de o parte mișcat și pe de alta amuzat. Uneori oamenii bogați îl părăsesc pe Dumnezeu și este posibil ca ei să devină și mai bogați când sunt departe de El.

Milly îl privea mirată.

– Bine, unchiule, dar ei nu pot fi fericiți. O, niciodată nu pot fi fericiți!

– Probabil că nu.

– Ei bine, am vorbit cu acest om sărman până când ne-am îndepărtat destul de mult de prăvălie, și deodată el a luat-o pe o străduță îngustă, și eu am mers cu el; apoi am obosit și ne-am așezat pe niște trepte. Atunci mi-a povestit toată istoria lui. Îl cheamă Jack, iar mama și tatăl lui sunt morți, ca și ai mei; el s-a îmbătat într-o noapte, apoi a căzut și și-a rupt mâna și a fost dus la spital; când s-a vindecat, s-a dus înapoi la lucru, dar stăpânul nu l-a mai putut primi fiindcă altcineva îi luase locul. Nu și-a mai găsit un timp de lucru. Eu l-am întrebat dacă nu a găsit undeva o turmă de porci de care să aibă grijă, dar el a spus că așa ceva nu se găsește în Londra, fiindcă el a fost acolo timp de șase luni ca „boschetar”. Eu l-am întrebat ce înseamnă cuvântul acesta, iar el mi-a spus că înseamnă să umbli toată ziua prin oraș fără rost și fără un loc care să fie al tău. El mi-a spus că a umblat prin tot felul de locuri rele, dar eu nu l-am înțeles. L-am întrebat de ce nu s-a întors la Dumnezeu și el mi-a spus că atunci când era băiat mergea la școala duminicală și că avuse un unchi bun care era brutar în Londra și care îl chemase să vină și să locuiască cu el, dar el îl refuzase, fiindcă unchiul îi cerea să fie bun. L-am întrebat de ce nu merge acum la el, și mi-a spus că nu poate să meargă pe jos până la Londra, căci este prea departe, și nu are bani. Atunci mi-am deschis punga și am numărat amândoi toți banii. El a spus că aveam șapte șilingi și jumătate și este exact suma de care ar avea nevoie ca să se întoarcă în Londra, dacă aş vrea să-i împrumut banii. Și

bineînțeleș, i-am dat banii, iar el m-a întrebat cum mă cheamă și unde locuiesc, și i-am spus.

– Ticălosul! izbucni domnul Edward.

Milly se opri.

– De ce ești atât de supărat, unchiule? Eu i-am dat banii cu bucurie, apoi am vorbit un timp cu el și l-am rugat să nu mai fie un fiu risipitor. Imaginează-ți, unchiule! El nu crede că Dumnezeu îl iubește și nu crede că îl așteaptă să se întoarcă la El! Eu i-am spus că este groaznic să-L părăsești pe Dumnezeu, dar mi se părea că pe el nu-l interesează. Mi-a spus că nimănui nu-i pasă dacă el trăiește sau moare; eu i-am spus că nimeni nu are grijă nici de mine, decât îngrijitoarea, dar Dumnezeu mă iubește și El are grijă de mine mai mult ca oricine. Eu simt că mă iubește și i-am spus că îl iubește și pe el. El ne iubește pe toți la fel, nu-i așa, unchiule?

– Și când te-a găsit îngrijitoarea? întrebă domnul Edward, evitând întrebarea copilei.

Fața mică a lui Milly, care devenise tot mai luminoasă în timpul relatărilor ei, acum se umbrise din nou și ea își lăsa capul în jos.

– Am văzut-o dintr-o dată că vine la mine furioasă, m-a luat de mână și m-a tras repede după ea, spunându-mi că Jack este un hoț și un vagabond. M-a certat tot drumul până acasă și mă tem că nu mă mai iubește. Mi-a spus că a fost o minune că m-a găsit și că dacă nu ar fi luat-o pe străduța aceea îngustă, poate aș fi fost pierdută pentru totdeauna. Și s-a supărat că atunci când m-a luat, eu i-am spus „la revedere” lui Jack. Mă tem că dacă îngrijitoarea ar avea un fiu risipitor, nu ar fugi înaintea lui să-l întâmpine, căci ea crede căci toți oamenii care sunt în zdrențe sunt răi. Dar îmi pare foarte rău că am fost neascultătoare. Crezi că am fost chiar atât de obraznică, unchiule?

Domnul Edward își răsucea mustața încet.

– Cred că a fost o greșeală mare să mergi cu un străin ca acela și înțeleg foarte bine supărarea îngrijitoarei. Ai speriat-o foarte tare.

– Și crezi că L-am supărat și pe Dumnezeu?

– Dumnezeu nu se bucură de copiii neascultători.

– Pot să îngenunchez chiar acum și să-L rog să mă ierte, unchiule?

Domnul Edward ezită:

– Cred că ar fi mai bine să mergi în camera ta și să îngenunchezi acolo.

– Eu nu vreau să mă întâlnesc cu îngrijitoarea înainte de a-I cere iertare lui Dumnezeu. Îmi dai voie? Te rog să te rogi și tu lui Dumnezeu ca să mă ierte, unchiule.

– Rugăciunea ta va fi de ajuns.

Milly coborî de pe genunchiul lui și îngenunchind cu mâinile înmănunchate și cu ochii închiși, rosti:

– Te rog, Doamne, să mă ierți. Îmi pare rău că nu am ascultat de îngrijitoarea mea și am supărat-o. Și Te rog, ai grijă de Jack și adu-l înapoi la Tine, în Numele Domnului Isus Christos, amin.

– Acum fugi repede la îngrijitoare și nu mai plânge, spuse domnul Edward ridicându-se de pe scaun.

Milly, când ajunse la ușă, se mai întoarse o dată și, privindu-și unchiul, întrebă:

– Crezi că îngrijitoarea mai este supărată pe mine?

– Spune-i că am zis eu să nu te mai certe; pierderea banilor tăi ar trebui să-ți fie o lecție suficientă.

– Dar nu i-am pierdut, unchiule! I-am împrumutat lui Jack; el nu a acceptat să i-i dăruiesc, mi-a spus că mi-i va trimite înapoi cu o scrisoare de mulțumire.

Domnul Edward a râs neîncrezător, iar Milly a urcat scările, doar ca să fie primită din nou cu drag în brațele îngrijitoarei.

– Te-am iertat, draga mea. Am fost foarte supărată pe tine, dar cred că nu vei mai face așa ceva niciodată. Vino să

mănânci. Eu am băut un ceai și mă simt deja mai bine. Haide, nu mai plânge, Domnul să-ți mângâie inimioara, nu pot să te mai văd înlăcrimată.

Spunând acestea, îngrijitoarea o luă în brațe, iar sărmana copilă șopti în timp ce o îmbrățișa:

– Mă temeam că nu mă vei mai iubi niciodată. I-am cerut iertare lui Dumnezeu și cred că m-a iertat; m-ai iertat și tu?

– Bineînțeles, mielușica mea, a fost răspunsul. Și cât despre iubirea mea pentru tine, te-aș iubi chiar dacă ai fi fost de două ori mai neascultătoare.

Capitolul VI

O promisiune împlinită

C am cu trei săptămâni mai târziu, în timp ce își citea corespondența, domnul Edward găsi o scrisoare adresată nepoțelei sale și trimise un mesager în camera ei ca să o cheme la el. Ea veni surprinsă, știind că domnul Edward dorea întotdeauna să nu fie tulburat dimineața, dar când văzu scrisorile pe birou, strigă cu bucurie:

– Bună dimineața, unchiule Edward. A venit o scrisoare pentru mine de la Jack? Am așteptat-o în fiecare zi.

– Cred că da, judecând după scrisul de pe plic. Vino și deschide-o.

Milly luă scrisoarea și degețelele ei mici tremurau de bucurie în timp ce deschidea plicul, șoptind încet, ca pentru sine:

– Am știut că se va ține de cuvânt. Am știut că nu este un hoț.

Un mandat poștal în valoare de șapte șilingi și jumătate căzu din plic.

– Ei, rosti domnul Edward. Tu ai avut dreptate, copilă, nu noi. Vrei să-ți citesc scrisoarea?

– Da, unchiule, te rog.

În sfârșit, am reușit să-mi împlinesc promisiunea, dragă domnișoară, trimițându-ți împreună cu banii pe care

mi i-ai împrumutat mii de mulțumiri. Am ajuns cu bine la Londra și n-am mai pus în gură nici un strop de băutură de când m-am întâlnit cu tine. Lucrez la firma unchiului meu, care a fost atât de bun cu mine. Câștig doisprezece șilingi pe săptămână și nu lipsesc de la biserică niciodată. Unchiul meu are un prieten și acesta predică pe străzi la oameni care trăiesc viața pe care am trăit-o eu, și i-am spus despre tânărul acela, Tommy Maxwell, iar el îl va căuta. Spune-i, te rog, femeii care te-a luat atunci de lângă mine că m-am schimbat și arăt altfel din pricină că Dumnezeu te-a trimis la mine și de când mi-ai vorbit, mă rog mereu ca El să te binecuvânteze căci ai fost mesagerul Lui pentru mine.

*Cu recunoștință,
Jack Gray*

Domnul Edward a pus emoționat scrisoarea pe birou. Fața copilei radia de bucurie.

– Nu am mai primit niciodată o scrisoare în viața mea, unchiule, și nu înțeleg bine totul. Vrei să-mi explici?

Unchiul îi explică totul deslușit, apoi o trimise la îngrijitoare să-i arate scrisoarea, rămânând el însuși învăluit de gânduri, fără să se atingă de micul lui dejun și fără să-și citească scrisorile lui o bună bucată de timp.

În după-amiaza aceleiași zile, ieși să călărească un cal tânăr, iar la întoarcere, calul se sperie de șuieratul unei locomotive și o luă la goană. La început, domnul Edward reuși să se țină în șa, dar imediat calul îl aruncă. Accidentul s-a produs pe un drum destul de singuratic și trecu cel puțin un ceas până când un fermier se întorcea de la piață cu carul său și îl găsi inconștient. Era deja ora șapte seara când domnul Edward fu adus acasă. Avea trei coaste rupte și era rănit la cap. Doctorul dorea să trimită o telegramă să cheme o îngrijitoare din Londra, dar domnul Edward nu voia să accepte așa ceva și când și-a mai venit în fire, dădea din cap vehement, refuzând propunerea, așa că îngrijitoarea lui Milly,

împreună cu valetul său aveau să aibă grijă de el. Sărmana copilă umbla toată ziua prin jurul casei cu Fritz. Cu inima plină de teama că unchiul ei ar putea să moară, în absența îngrijitoarei care nu avea timp pentru ea, se simțea atât de singură și unica mângâiere era să meargă la căsuța doamnei Maxwell.

Domnul Edward ajunsese îndată în afara oricărui pericol, dar recuperarea sănătății sale luă un timp mult mai lung și avu nevoie de îngrijire medicală o bună bucată de vreme. Milly se ruga să meargă să-l vadă, dar nu avea permisiunea. Într-un târziu, doctorul i-a spus că poate să-i facă o vizită scurtă, și copila intră pe vârfurile degetelor, dar insistă să aducă un pachet învelit în hârtie, al cărui conținut era cunoscut numai de ea însăși.

Se apropie timidă de pat și privi cu spaimă la capul bandajat și fața obosită a unchiului. El își întinse mâna, iar ea o luă în mânuțele ei, în timp ce îi șoptea cu lacrimi în ochi:

– Atât de mult timp am vrut să vin să te văd. Îmi pare rău că nu m-ai lăsat să vin și să am și eu grijă de dumneata.

Domnul Edward zâmbi.

– M-am rugat de multe ori lui Dumnezeu ca să te vindece, continuă ea mângâindu-i mâna și El te-a făcut mai bine, nu-i așa? N-am știut sigur dacă ai vrea mai degrabă să mori, dar eu nu am vrut să mori. Îngrijitoarea mi-a spus să stau numai o clipă, dar ți-am adus un cadou. Domnul Maxwell a fost în oraș și mi l-a cumpărat cu banii pe care Jack mi i-a trimis înapoi. Vrei să ți-l deschid eu?

Citind aprobarea din ochii lui, Milly desfăcu pachetul cu bucurie și apoi ridică înaintea unchiului ei un tablou cu fiul risipitor, înrămat cu o ramă de stejar.

– Nu-i un tablou foarte frumos, unchiule? Este fiul risipitor – am învățat să pronunț cuvântul corect – în zdrențe, grăbindu-se spre casă și aici este tatăl iubitor care-i iese în întâmpinare; și poți să citești cuvintele de dedesubt?

Îngrijitoarea veni și o ajută pe copilă să așeze tabloul în locul dorit, iar domnul Edward încercă să pară plăcut impresionat și răspunse în șoaptă:

– Îți mulțumesc, mititico. Pot să-l văd foarte bine de aici; dar pe sub mustață murmură: cine o pune să-mi bată capul mereu cu acest subiect? M-am săturat și de pildă, și de tablou; am să-l iau de acolo după ce pleacă copila.

Dar nu a făcut-o. Ochii lui au devenit după un timp umezi în timp ce privea tabloul și mai târziu, când îngrijitoarea l-a întrebat dacă vrea să mute tabloul de acolo, el făcu un gest negativ.

Nimeni nu putea să-i cunoască gândurile în timpul acelor zile și nopți lungi de suferință; suferința trupului era totuși mai mică decât suferința sufletului și trecutul îi revenea în amintiri în modul cel mai vivid. Anii iroșiți, talentele nefolosite și mai mult decât orice, împietrirea inimii față de Cel care avea dreptul de proprietate asupra ei, acum păreau lucruri groaznice, care îi frământau conștiința. Adesea gema și dorea să scape de glasul conștiinței și să-l reducă la tăcere, încercând să uite trecutul.

Era o după-amiază friguroasă și cenușie. Bucătăria doamnei Maxwell era într-o ordine aproape desăvârșită. Focul strălucea și lumina lui se oglindea în oalele și vasele agățate pe blidarul de pe perete. Doamna Maxwell, așezată pe un scaun care se legăna, cu un șorț alb, împletea neobosită în timp ce vorbea, iar Milly, așezată pe un scăunel, cu pisica în brațe, cu părul frumos pieptănat și cu ochii strălucitori privind focul arzând completa cadrul acela liniștit.

– Îți place iarna, doamnă Maxwell? întrebă ea.

– Ei bine, draga mea, nu pot să spun că nu prefer vara, dar oricum, Cel Atotputernic ne dă și vara și iarna și nu cred că noi avem dreptul să murmurăm și să avem pretenția ca soarele să strălucească în fiecare zi peste noi. Cei care sunt nemulțumiți nu au lumina adevărată în sufletul lor, altfel nu s-ar plânge mereu din cauza vremii.

– Eu cred că iarna este un timp al singurătății, doamnă Maxwell și-mi pare rău pentru copaci. Am ieșit azi dimineață cu Fritz și le-am vorbit, încercând să-i înveselesc. Și mi se pare că sunt aproape morți, sărmanii de ei! Tremură de frig, doamnă Maxwell. Le-am spus că vor fi fericiți când va veni iarăși vara, dar ei suspină și dau din cap triști; trebuie să aștepte atât de mult timp și n-au nimic de făcut – doar să stea nemișcați. Și eu eram tristă azi dimineață – după ce am vorbit cu copacii am coborât în vale și am văzut pe cărare o broască înghețată. Fritz a mirosit-o, dar nu părea că-i pare rău pentru ea. Nu știu cum a murit, probabil a rămas afară în frig și a înghețat. Am luat-o și am îngropat-o și m-am întrebat dacă mama ei o va căuta; apoi am mers mai departe și am găsit o mulțime de pene. Am fost sigură că o pisică rea a mâncat vreo păsărică și nu am putut să nu plâng pentru că am văzut atâtea lucruri moarte. Când am venit mai încoace, m-am bucurat puțin, fiindcă brazii arată atât de plini de viață și calzi – ei nu și-au pierdut frunzele ca și ceilalți copaci – dar știi ceva, în mijlocul lor era un copac înalt, subțire și gol – arăta atât de singuratic și nefericit fiindcă era singurul fără frunze.

– Soțul meu mi-a spus într-o zi că pădurea de brad trebuie curățată.

– Mi-a părut rău pentru el văzându-l atât de trist și am mers printre brazi până am ajuns la el și l-am îmbrățișat. I-am spus că Dumnezeu va avea grijă și de el și-i va da o haină nouă, verde, la vară.

Tonul din glasul copilei era cu adevărat patetic, iar doamna Maxwell, căreia îi plăcea să asculte închipuirile copilărești ale fetei, fără să râdă de ea, îi spuse plină de compătimire:

– Tu însăși ești tristă astăzi, dragă. Cum se simte unchiul tău?

– Mai bine, dar nu are voie să vorbească și îngrijitoarea nu mă lasă să merg la el. Eu cred că iarna mă face tristă.

Urmă un timp de tăcere. Milly mângâie un timp pisica, apoi spuse:

– Dacă unchiul Edward ar fi murit, ce s-ar fi întâmplat cu mine, doamnă Maxwell? Ar fi trebuit să merg la orfelinat?

– Sărmană copilă, cum poți să spui așa ceva? Vorbeam deunăzi cu soțul meu și ne gândeam că într-o zi vei deveni stăpâna proprietății unchiului tău. Nu cred că mai are pe cineva în afară de tine. La orfelinat? Nici vorbă! Acolo îi iau pe copiii care nu mai au unde să locuiască.

– Le-am auzit pe servitoare vorbind despre asta, continuă Milly. Ele se întrebau ce s-ar putea întâmpla cu mine. Unchiul Edward este singura mea rudenie, așa că nu aş putea să merg în altă parte. Mi-ar plăcea să am un tată, doamnă Maxwell, atât de mult mi-ar plăcea! Nu-mi aduc aminte de tatăl meu. De mama îmi amintesc, dar era întotdeauna bolnavă și nu puteam să o necăjesc. Știi ceva, mă gândeam când am venit la unchiul Edward că el ar putea fi pentru mine un fel de tată, domnișoara Kent mi-a spus așa. Dar se pare că nici lui nu-i place să-l necăjesc; mie mi-ar plăcea să mă ia în brațe și să mă sărute. Crezi că o va face vreodată? Uneori mi se pare că nimănui nu-i pasă de mine.

– Iar mie mi se pare că o plăcintă cu mere pe care am pus-o în cuptor mai înainte pentru cineva miroase de parcă ar vrea să fie scoasă, a fost răspunsul prompt al doamnei Maxwell și sări din scaunul ei cu ochii umeziți de lacrimi.

Tristețea copilei dispăru de pe fața ei în clipa următoare. Întotdeauna îi plăcea plăcinta cu mere și nimeni nu ar fi crezut că copilul cu inima ușoară și cu râsul fericit care țopăia prin încăpere alergând la blidar ca să ia o farfurie, era același care cu câteva clipe în urmă ținuse acele discursuri despre tristețea iernii și despre simțirile unui orfan.

– Făceai această plăcintă cu mere și pentru Tommy? întrebă ea gânditoare în timp ce înfuleca cu poftă.

– Cum să nu? Îmi aduc aminte când venea sâmbăta de la muncă, întotdeauna îl așteptam cu plăcintă fierbinte iar el

îmi spunea că „nimeni nu știe să coacă la fel de bine ca mama”.

– A plecat de mult timp, nu-i așa doamnă Maxwell? M-am săturat de așteptat. Aș vrea să vină de Crăciun.

– Eu nu m-am săturat de așteptat, răspunse încet doamna Maxwell. Aștept de nouă ani, timp care uneori mi se pare o veșnicie, dar alteori mi se pare că este plecat doar de ieri. Uneori mă frământ și sunt atât de tristă și aș vrea să știu dacă mai este în viață, dar Domnul mă mângâie îndată și știu că El îl vede acolo unde este și-mi va face de cunoscut starea lui la timpul hotărât de El.

– Eu îl aștept în fiecare zi, spuse Milly dând din cap veselă. Mă rugam pentru el ieri seară lângă fereastra de la scări și mi se părea că Dumnezeu îmi spunea că va veni acasă foarte curând. Nu m-aș mira să-l văd că vine săptămâna viitoare!

Domnul Maxwell intră tocmai în acel moment și Milly sări de pe scaun deodată.

– Mă tem că este timpul ca să plec acasă. Îngrijitoarea mi-a spus să fiu înapoi la patru. Vrei să mă duci înapoi, domnule Maxwell?

– Nu te duc eu întotdeauna, copila mea? răspunse bătrânul amuzat și să știi că ceasornicul a bătut ora patru de vreo zece minute. Când tu și cu doamna mea vă întâlniți să vorbiți, nu vă dați seama cât de repede trece timpul. Dar acum putem pleca.

Milly a fost înfășurată repede într-un șal de către doamna Maxwell.

– Așa, draga mea, îți spun la revedere până când te voi vedea data viitoare și nu mai fi tristă în casa aceea mare. Unchiul tău se va face bine în curând și îngrijitoarea va avea mai mult timp pentru tine. Nu știu ce fac celelalte servitoare că nu sunt în stare să te distreze un pic.

– Îngrijitoarea nu mă lasă să mă duc în sala servitorilor, răspunse Milly. I-am promis că nu voi merge.

Sara mai stă din când în când cu mine, dar are treburi și nu prea are timp. La revedere, doamnă Maxwell.

Se întuneca. Maxwell luă copila în brațe și mergea grăbit când, la o cotitură a drumului, un om apără deodată dintre tufișuri și o luă la fugă.

– Să te mai prind eu o dată pe aici și va fi vai de spinarea ta, ticălosule!

– Domnule Maxwell, întrebă Milly înspăimântată, cine era?

– Un braconier. Mereu vin pe aici să prindă iepuri. Dacă nu erai cu mine, și aveam toiagul cu mine, îi veneam de hac.

– Dar nu l-ai fi lovit, nu-i așa?

– Oricum, i-aș fi dat o lecție.

– Dar, domnule Maxwell, nu ar trebui! Gândește-te, putea să fie Tommy, întorcându-se acasă. Nu puteai să vezi cine era în întuneric. Ar fi groaznic să-l alungi pe Tommy.

– Fii fără grijă, spuse Maxwell pe un ton mai liniștit. Fiul meu nu s-ar ascunde printre tufișuri. Acesta era un vagabond în zdrențe.

– Fiii risipitori sunt întotdeauna în zdrențe, așa că și acesta poate fi fiul risipitor al cuiva, domnule Maxwell.

– Era doar un braconier, dragă, și cred că îl și cunosc. Stă la hanul *Balaurul Albastru* și umblă după iepuri prin pădurea domnului Edward de o vreme.

– Poate că este și el unul din fiii risipitori ai lui Dumnezeu, spuse Milly încet, cum era și Jack.

La aceasta, domnul Maxwell nu-i mai răspunse, dar când o lăsă jos în sufrageria luminată câteva clipe mai târziu, îi spuse:

– Nu te mai îngrijora de Tommy. Când îl voi vedea, îl voi cunoaște cu siguranță, iar el nu va fugi de tatăl său.

Iar Milly urcă sus și în seara aceea adăugă încă o cerere la rugăciunile ei:

O promisiune împlinită

– Te rog, Doamne, dacă acel om care a fugit de domnul Maxwell este un fiu risipitor, adu-l înapoi la tatăl său și la Tine, în Numele Domnului Isus, amin.

Capitolul VII

Ce fac oamenii pioși?

Unde este domnișoara Milly? o întrebă domnul Edward pe îngrijitoare. Trimite-o la mine după-amiază, iar tu ieși și ia un pic de aer. Cred că mă simt destul de bine încât să rămân singur.

Tonul din glasul domnului Edward era nerăbdător; trecea la starea de convalescență și pentru îngrijitoare fusese un pacient care-i puse la încercare răbdarea. Nimic nu-i era pe plac și se obosea pe sine însuși și pe ea cu văicărelile lui.

– Mă tem că vă va obosi, domnule. În fiecare zi mă roagă să-i dau voie să vină să vă vadă. Dar, o aduc chiar acum.

Milly apărură îndată într-o rochiță curată și cu fața radiind de zâmbete. În timp ce se cățara pe scaunul de lângă patul bolnavului, îi prinse mâna și i-o mângâie ușor, apoi spuse cu ochii strălucitori:

– Îngrijitoarea mi-a spus că pot să stau cu dumneata, unchiule; nu-i așa ca e frumos? Pot să-ți dau medicamentele și să fiu îngrijitoarea duminică?

– Nu-ți pot promite asta, dar poți să stai aici și să-mi vorbești.

– Despre ce să-ți vorbesc?

– Despre orice dorești. Mi se pare că tu niciodată nu rămâi fără un subiect de discuție.

Milly se gândi o clipă.

– Am întâlnit atât de puțini oameni cu care să pot vorbi în ultimul timp, unchiule. Vorbesc de obicei doar cu Fritz. El mă înțelege, bineînțeles, dar nu-mi răspunde. Când te vei face bine iarăși, unchiule?

– Mă tem că nu înainte de Crăciun.

– Vai, ce mult timp!

– Dar mă bucur că Dumnezeu te-a făcut mai bine. Îngrijitoarea spune că a fost harul lui Dumnezeu că nu ți-ai rupt gâtul. Știi ceva unchiule? Am văzut ceva foarte trist ieri dimineață. Am fost în pădurea de brazi cu Fritz și am dar peste un iepuraș prins într-o capcană de fier. Domnul Maxwell mi-a spus că un braconier a pus capcana acolo și era foarte supărat. Iepurașul era mort de tot și piciorușele din spate erau rupte. Nu era îngrozitor? Ce este un braconier, unchiule?

– Un hoț – un om care vânează animalele care nu sunt pe teritoriul lui.

– Domnul Maxwell mi-a spus că sunt mulți braconieri pe aici, dar mi-e frică că atunci când Tommy se va întoarce, tatăl lui va crede că el este un braconier. Sper că va fi atent, fiindcă dacă vine pe întuneric, s-ar putea să facă o greșală. Nu ar fi îngrozitor dacă și-ar lovi fiul lui risipitor? Și cred că Tommy arată exact ca un braconier: cu zdrențe murdare și cu o pălărie roasă. Dacă eu aș fi... Aici Milly se opri și privi visătoare undeva în zare câteva minute.

– Dacă ai fi ce? întrebă domnul Edward privindu-și nepoțica cu interes în timp ce ea stătea în fotoliu cu coatele pe genunchi și cu capul în palme.

– Mă gândeam că dacă aș fi un fiu risipitor – vreau să spun un fiu risipitor adevărat, nu doar să pretind așa cum fac eu de obicei – aș vrea să fiu mai degrabă un fiu risipitor al lui Dumnezeu decât al altcuiva.

– De ce?

– Fiindcă știu sigur că El m-ar aștepta și m-ar primi înapoi. Îngrijitoarea mi-a spus că are un verișor care a plecat de acasă și s-a făcut soldat, dar când i-a părut rău și a vrut să vină acasă, tatăl lui i-a închis ușa în față și nu l-a primit. Și mă gândesc și la Tommy, că tatăl lui s-ar putea să nu-l recunoască sau să creadă că este un braconier. Dar Dumnezeu nu face greșeli. Cât de frumos trebuie să fie să alergi în brațele Lui și să-L auzi cum spune: „Aduceți haina cea mai bună și îmbrăcați-l”. Așa mi-ar plăcea să-mi spună și mie.

Fața copilei strălucea la gândul acesta și-și ridică ochii spre unchiul ei care o asculta concentrat.

– Dar să spunem că Dumnezeu nu te-ar primi pentru că ai stat departe de El prea mult timp și ai refuzat să-I asculți glasul când te-a chemat, iar apoi când ai vrea să te întorci la El, ți se pare că este prea târziu, ce ai face în cazul acesta?

Millyl zâmbi.

– Dar, unchiule, pentru Dumnezeu nu este niciodată prea târziu. Domnul Maxwell mi-a spus că s-ar bucura chiar dacă Tommy ar veni la miezul nopții. Cu atât mai mult, Dumnezeu nu ar respinge nici un fiu risipitor care se întoarce la El. Îi iubește atât de mult pentru că Domnul Isus a murit pentru ei. De aceea nu poate respinge pe nimeni.

Domnul Edward nu a mai spus nimic și după o mică pauză, copila continuă:

– Am întrebat-o pe doamna Maxwell dacă a pregătit haine bune pentru Tommy și ea m-a adus în camera lui din pod, a deschis un dulap și mi-a spus să mă uit înăuntru. Am văzut un costum de duminică nou, un pardesiou nou, o cămașă albă și o cravată cu dungi galbene și roșii. Ea mi-a spus că le păstrează de ani de zile și în fiecare sâmbătă le scutură de praf. Singurul lucru pe care nu l-a pregătit este inelul.

– Ce?! întrebă domnul Edward amuzat.

– Inelul, repetă Milly entuziasmată. Domnul Maxwell va trebui să spună: „Puneți-i un inel pe deget și încălțăminte în picioare”. Doamna Maxwell avea doar o pereche de papuci

de casă și eu eram supărată că nu avea papuci pregătiți pentru el, așa că am căutat și am găsit o pereche care sunt puțin prea mici pentru domnul Maxwell și i-am pus eu în dulap cu mâna mea. Doamna Maxwell nu crede că el ar vrea un inel, fiindcă oamenii din trecut se îmbrăcau diferit, iar Tommy este fiul unui om sărac. Dar eu nu știu, nu-mi prea place că nu i-a pregătit și un inel. Tu nu ai unul care nu-ți mai trebuie, unchiule, ca să i-l dai?

Domnul Edward își lăsă capul pe pernă și râse cu glas tare. Apoi, observând fața necăjită a copilei, îi spuse:

– Așteaptă până se întoarce Tommy, mititico, și apoi vom avea timp să ne gândim la inel, deși sunt de acord cu mama lui că nu are nevoie de așa ceva.

– Ai luat de acolo tabloul pe care ți l-am dat, spuse Milly deodată, rotindu-și privirea în jur. O, l-ai agățat pe perete. Nu-ți place să te uiți la el? Nu te face fericit?

– N-aș putea să spun că mă face fericit, răspunse domnul Edward privind tabloul. De ce ar trebui să mă facă fericit?

– Este așa de frumos să te gândești cum fiul risipitor se întoarce acasă după ce a fost plecat atât de mult timp. Mă întreb dacă a venit de departe și dacă a călătorit mult. Cât de mult timp crezi că-i ia unui fiu risipitor de-al lui Dumnezeu să ajungă la El, unchiule?

– Probabil un timp foarte îndelungat, răspunse domnul Edward încet.

– Dar cât de mult? Două zile, sau șase ore, sau o săptămână?

– Cred că depinde de cât de departe a plecat.

– Este greu de înțeles, spuse Milly încruntată, fiindcă Dumnezeu este pretutindeni, nu-i așa? Și eu mă gândesc că El este aproape de ei tot timpul. Am întrebat-o și pe îngrijitoare și mi-a spus că Dumnezeu este aproape de ei, dar ei nu vor să se întoarcă, și-au închis inima și li s-a făcut tare ca piatra, l-au lăsat pe Satan să intre în ea și Dumnezeu trebuie să-i lase și să

aștepte până când le pare rău. Ei trebuie să spună: „Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva Ta, nu mai sunt vrednic să mă chem fiul Tău”. Atunci Dumnezeu îi ia în brațe, îi iartă și îi primește înapoi, nu-i așa?

– Ascultă Milly, cred că am discutat destul despre subiectul acesta. Vorbește-mi despre altceva.

Tonul domnului Edward era iritat; deși copila era gata să continue, se opri un timp, apoi spuse:

– Îngrijitoarea mi-a spus că este frig astăzi și că va ninge. Crezi că va ninge? Este ceață pe râu. Mă întreb de unde a venit ceața. Crezi că este suflarea lui Dumnezeu, unchiule?

În timp ce ea vorbea, se auzi deodată o bătaie puternică în ușă și un vizitator intră.

– M-am gândit să te vizitez fiindcă am aflat că ești pe lista celor bolnavi. Măiculiță! Ai fost destul de grav! Am impresia că ai nevoie de o companie mai veselă.

Maiorul Lovell – acesta era vizitatorul – se apropie și privi îngrijorat la fața bolnavului.

– Mă bucur să te văd, spuse domnul Edward întinzând mâna. Vino și stai la mine cât îți place. Sunt plictisit de moarte de compania pe care o am.

– Și aceasta îți este moștenirea care sosise pe neașteptate când am fost la tine ultima oară? Întrebă maiorul privind copila care stătea încă în fotoliu și privea la noul venit cu ochii mari.

– Da, răspunse domnul Edward cu un mic zâmbet pe față în timp ce își aminti oroarea pe care o avuse în ziua aceea; ea are grijă de mine în această după-amiază.

Milly întinse mâna spre maior cu toată grația unei mici ducese.

– Îmi amintesc de dumneata, spuse ea; ești unul dintre domnii care au râs de mine.

– Îmi vine greu să cred că aș putea fi vinovat de o asemenea impertinență.

– Acum cred că poți să mergi la joacă, spuse domnul Edward, și spune-i îngrijitoarei că voi suna clopoțelul când am nevoie de ea.

Milly se supuse și-i mărturisi îngrijitoarei speranța că domnul care a venit nu o va împiedica să petreacă mai mult timp cu unchiul ei.

– Fiindcă știi, spunea ea, îmi place de unchiul Edward mai mult acum, după suferința lui. Este atât de trist și vorbește mai blând. Mi-ar plăcea să stau de vorbă cu el mult mai mult.

Maiorul Lovell era un văr mai îndepărtat de-al domnului Edward și exista o prietenie destul de strânsă între ei. Chiar tonul lui vesel părea să-i facă bine bolnavului și Milly a fost înviorată să realizeze că vizitatorul unchiului ei nu doar asista cu interes la jocurile ei, dar insista să se alăture și el la ele, așa încât pereții casei vechi răsunau de râsete și veselie, ceea ce nu se întâmplase de mulți ani.

Sus, în camera bolnavului, maiorul se dovedi un îngrijitor răbdător și priceput, dar erau zile când toate încercările lui nu puteau să șteargă tristețea pacientului sau să-i alunge îngrijorările.

Într-o dimineață, maiorul coborî din camera domnului Edward cu o expresie de mirare pe chip. Dând cu ochii de Milly, în sufragerie, echipată cu pălărie și pardesiu, o întrebă:

– Mergi la plimbare cu îngrijitoarea?

– Nu, îngrijitoarea este ocupată, merg doar cu Fritz. Te rog să vii cu mine.

Maiorul fu de acord, dar cu o față mai gravă decât de obicei; apoi, dintr-o dată, parcă dus pe gânduri, îi spuse copilei:

– Cred că s-a întâmplat ceva cu unchiul tău. Trag concluzia din anumite lucruri ciudate pe care mi le-a spus că devine tot mai pios.

– Ce înseamnă pios, întrebă Milly curioasă.

– Ce înseamnă? Când o persoană este pioasă, îi consideră pe toți răi și-i condamnă pe toți oamenii. Cei pioși sunt toți niște fanatici, mititico, așa că să nu cumva să accepți vreodată asemenea idei; ceea ce este mai rău, este că ei sunt satisfăcuți cu bunătatea lor și nu poți să le scoți fățarnicia din cap, oricât ai încerca.

– Și crezi că unchiul Edward devine un asemenea om? Întrebă copila speriată.

– Sper din toată inima că nu. Voi face tot ce-mi stă în putință să nu se întâmple asta.

– Ce fac oamenii pioși, domnule maior?

– Ce nu fac? Dau tractate religioase la oameni, cântă imnuri creștine și citesc mereu Biblia cu fețele lor schimonosite...

– Și mie-mi place să cânt imnuri creștine, îl întrerupse Milly cu glasul plin de entuziasm; dar toți cântăm imnuri lui Dumnezeu, nu-i așa? Eu ascult cântecele păsărelelor uneori și aș vrea să pot cânta ca și ele; și copacii cântă, și albinele. Toate cântă afară vara, dar acum este frig și toate dorm. Ce imnuri preferate cântați, domnule maior?

– Ia te uită! Drept cine mă iei?! Și maiorul izbucni în hohote. Apoi, făcându-i cu ochiul, continuă: ai grijă, dacă nu ești atentă, o să cred că și tu ești pioasă. Ce altceva mai faci în afară de a cânta?

– Am o Biblie, răspunse Milly solemn, și o iubesc.

– Și ce te face să iubești o carte atât de plictisitoare? Cred că nu înțelegi nici un cuvânt din ea.

– O, ba da, domnule maior, este foarte frumoasă și mă bucur mult când îngrijitoarea îmi citește. Vorbește despre Isus, știi, și eu Îl iubesc pe Isus, iar El mă iubește pe mine, și are povestiri adevărate în ea și sunt atât de frumoase.

Maiorul Lovell fluieră lung, plin de mirare.

– Aha! exclamă el dând din cap bănuitor. Mi se pare că tu ești autoarea a tot ce se întâmplă cu unchiul tău. Îi citești cumva din Biblie? Tu i-ai spus că și-a irosit toată viața și nu

și-a împlinit scopul pentru care a fost creat? Tu i-ai spus că este un păcătos? Fiindcă aceasta este tocmai ceea ce mi-a spus el azi dimineață.

– Unchiul Edward este un om foarte bun, răspunse Milly cu căldură. Nu știu ce vrei să spui, domnule maior. Dumneata nu citești Biblia?

– Ce vei crede despre mine dacă spun că nu?

– Poate că nu citești fiindcă o știi toată pe de rost?

– Nu, nu o știu. Nu mă lua ca la cateheză. Cine te-a crescut atât de pioasă?

– Nu sunt pioasă. Ai spus că oamenii pioși sunt oribili. Eu am crezut că toți oamenii citesc Biblia, în afară de cei ca și Jack.

– Cine este Jack?

– El a fost un fiu risipitor, unul din fiii risipitori ai lui Dumnezeu.

– Și ce sunt aceștia, mă rog?

Milly nu-i răspunse un timp, apoi rosti deodată, solemn, ridicându-și ochii mari și privindu-l țință pe maior:

– Am impresia că și dumneata ești un fiu risipitor al lui Dumnezeu. Unchiul Edward mi-a spus că mulți dintre cei bogați L-au părăsit pe Dumnezeu. L-ai părăsit și dumneata pe Dumnezeu, domnule maior?

– O, haide, haide, spuse maiorul pișcând-o încet de obraz, nu mă așteptam la așa ceva când am ieșit la plimbare cu tine. Vino la grajduri cu mine și te voi plimba puțin cu calul.

Gravitatea copilei dispăru îndată și când se văzu pe cal, râdea plină de veselie; dar seara, înainte de culcare, îi spuse îngrijitoarei:

– Domnul maior este foarte amabil, dar nu-l înțeleg întotdeauna. Uneori spune lucruri prea dificile pentru mine.

Capitolul VIII

S-a sculat și a plecat la tatăl său

Maiorul Lovell a stat o săptămână și domnului Edward i-a priit vizita lui, în ceea ce privește sănătatea trupei. Dar inima lui era foarte frământată și influența vărului său nu i-a fost beneficătoare.

„Acum, bătrâne, grăbește-te și fă-te bine. Nu mai fi atât de posomorât. Sper că vii la noi de Crăciun. Stând mereu singur, o iei razna.” Acestea au fost cuvintele de rămas-bun ale maiorului, iar domnul Edward a răspuns: „Nu, mulțumesc, prefer să stau acasă de Crăciunul acesta. Și pe deasupra, nu știu dacă mă voi simți în stare, sunt prea slăbit.”

În săptămâna dinainte de Crăciun, domnul Edward stătea pe un fotoliu în bibliotecă, și deși nu era încă sănătos tun, făcea progrese destul de repede. Citea pentru o ultimă oară un articol pe care tocmai îl scrisese, lângă focul din cămin, când se auzi o bătaie în ușă. Se întoarse încruntat să vadă cine îl deranjează, dar zâmbi deodată când își văzu nepoțica care fugi spre el îmbujorată și gâfâind:

– Unchiule Edward, a venit!

– Cine a venit?

– Tommy, este chiar el! Ford mi-a spus chiar acum, când eram cu îngrijitoarea. El a aflat vestea de la Harris, iar Harris a aflat-o de la însuși domnul Maxwell. El a spus: „Spune-i domnișoarei că mi-a venit băiatul acasă”, iar Ford

mi-a spus că Harris i-a spus că domnul Maxwell sărea în sus de bucurie! O, unchiule Edward, îmi dai voie să merg la ei? Îngrijitoarea spune că este prea târziu, dar vreau atât de mult să fiu acolo. Sunt o mulțime de lucruri de făcut la ei fiindcă a venit Tommy. Și, unchiule Edward, le dai voie să taie o vacă de la fermă? Mă tem că nu este nici un vițel. Le dai voie, unchiule? Și pot să merg să le spun că le dai voie? Mă lași să merg, unchiule, nu-i așa?

– Nicidecum; este prea târziu ca să mergi, deja se întunecă afară; iar cât despre tăiatul vreunei vaci, deocamdată nici nu discutăm despre așa ceva.

Ochii copilei erau plini de lacrimi, degeaba încerca să-și astâmpere plânsul: când unchiul ei îi vorbea pe tonul acela, știa că nu are rost să mai insiste.

– Ei vor avea un ospăț fără mine, spuse ea suspinând. Doamna Maxwell mi-a promis că voi fi și eu de față la ospăț, și aș vrea așa de mult să-l văd pe Tommy.

– Dacă doamna Maxwell ți-a promis așa ceva, ea va amâna ospățul până mâine, spuse domnul Edward pe un ton puțin mai liniștit. Iar acum, ai puțină răbdare și așteaptă până mâine. Poți să-ți dai seama că părinții lui ar vrea să fie cu el, nestingheriți, măcar până mâine. Acum du-te, nu vreau să fiu deranjat.

Sărmana copilă ieși din cameră dezamăgită și se așeză pe covorul din fața șemineului din camera ei, îmbrățișându-l pe Fritz, mărturisindu-i întreaga poveste și încercând să se mângâie pe sine. Inima ei era atât de încărcată de emoție, încât îngrijitoarea se chinui mult să o liniștească. Înainte să adoarmă, ultimele cuvinte i-au fost:

– Mă întreb cine va cânta și cine va juca?

A doua zi dimineața, imediat după ce servi micul dejun, Milly obținu permisiunea îngrijitoarei să meargă la casa administratorului, fiind însoțită de Sara, una dintre servitoare. Ea a stat acolo până după-amiază, iar pe la ora unu, un mesaj veni de la doamna Maxwell, prin care aceasta

ceru permisiunea ca copila să rămână să ia și cina împreună cu ei, așa că nu s-a întors acasă până seara, și când a venit, plină de entuziasm, i-a povestit îngrijitoarei o mulțime de lucruri cu privire la marele eveniment din familia Maxwell.

– Haide, dragă, ai vorbit prea mult, o muștră îngrijitoarea într-un târziu. Domnul Edward mi-a cerut să te trimit la el câtuși de puțin atunci când te întorci acasă și trebuie să te aranjez puțin.

Era deja întuneric când Milly intră în bibliotecă, dar la lumina strălucitoare a focului din cămin, copila observă că domnul Edward era dus pe gânduri.

– Ei bine, rosti el privind-o, unde ai fost toată ziua? Cred că la Maxwell, nu-i așa?

– Da, răspunse Milly, și pot să-ți povestesc tot dacă vrei, dar vreau să mă așez mai întâi, fiindcă sunt foarte obosită.

Se cățăără pe scaunul mare din fața căminului, își lăsa capul pe spătar și privi țință în ochii unchiului ei.

– Să stăm la un pahar de vorbă, unchiule. Așa spune domnul Maxwell când stă de vorbă cu soția lui lângă foc. Pot să-ți povestesc despre Tommy acum?

– Poți, a fost răspunsul lipsit de entuziasm.

– Ei bine, am fugit cât am putut de tare prin pădure azi dimineață și Sara abia se ținea după mine. Doamna Maxwell m-a văzut că vin și a alergat și ea la ușă. Abia mai suflam, dar ea m-a mângâiat și m-a sărutat... o, unchiule, dar plângea, fiindcă i-am simțit lacrimile pe fața mea când m-a sărutat. Apoi m-a luat în casă ca să-l văd pe Tommy. Domnul Maxwell era afară și Tommy era în bucătărie, îmbrăcat cu un pulover de al tatălui său, mâncând ouă cu niște șuncă afumată. Când m-a văzut s-a ridicat de la masă – el este înalt, unchiule, dar cred că ar trebui să se tundă. Am dat mâna cu el și i-am spus că l-am așteptat de mult timp; s-a uitat la mine cam rușinat, dar după ce și-a terminat micul dejun, am stat de vorbă mult cu el, în timp ce doamna Maxwell se grăbea să

pregătească prânzul. Mi-a spus toată istoria lui de la începutul începutului, dar nu cred că îmi amintesc chiar totul. Nu a păzit porci, dar a lucrat odată, undeva la păzitul oilor. Dar știi unde, unchiule? În America! Tocmai acolo s-a dus să păzească oile, apoi a lucrat la căile ferate, însă după un timp s-a îmbolnăvit de friguri și mai târziu s-a împrietenit cu niște oameni de nimic și a trebuit să se întoarcă în Londra. În Londra a căutat de lucru, dar nu a găsit decât să fie vizitativ, însă a început să bea prea multă bere și i s-au terminat toți banii, dar i-a fost rușine să le scrie părinților. Odată a fost atât de beat încât a intrat cu trăsura într-un gard, iar apoi a băut și mai mult.

– Nu cred că trebuie să-mi mai spui ce a făcut, îi spuse domnul Edward.

– Bine, unchiule, dar el a trebuit să ajungă într-o stare foarte rea ca să-și vină în fire, pentru că era un fiu risipitor, și acum și-a venit în fire. Era hotărât să nu vină acasă până nu-și va schimba viața și a încercat de multe ori, dar nu a reușit. Într-o duminică seară l-a ascultat pe un om care predica în mijlocul străzii și a început să-i pară rău de viața lui, iar apoi, cu cine crezi că s-a întâlnit, unchiule? Hai să văd dacă ghicești.

Domnul Edward nu putu să ghicească, așa că Milly strigă triumfătoare:

– Cum, nu-ți dai seama? Cu Jack, prietenul meu! Jack a început să-i vorbească și i-a spus că a fost și el în aceeași situație mai înainte și i-a spus că-l caută pe unul cu numele Tommy Maxwell. Vezi, unchiule, nu a fost minunat că omul cu care vorbea era Tommy însuși? Ei bine, Tommy i-a spus că nu are curajul să se întoarcă acasă până nu-și schimbă viața, dar Jack i-a spus să nu mai piardă o zi, fiindcă mama și tatăl lui îl așteaptă; dar ceea ce mi se pare ciudat este că chiar și atunci, Tommy a mai așteptat două săptămâni întregi până s-a hotărât să vină acasă. Nu crezi că și aceasta a fost o greșeală, unchiule?

– O mare greșeală.

– Eu nu înțeleg, dar îngrijitoarea mi-a spus că sunt mulți oameni care așteaptă să-și schimbe viața și numai apoi să se întoarcă acasă. Ea a spus că cei mai mulți fii risipitori ai lui Dumnezeu procedează așa; crezi că-i adevărat, unchiule?

– Bănuiesc.

– Tommy a spus la fel, deși dorea foarte mult să se întoarcă acasă, a trebuit să se lupte cu el însuși foarte mult. Eu n-am știut că este atât de greu pentru fiii risipitori să se hotărască, fiindcă cel din Biblie s-a hotărât îndată după ce și-a venit în fire. Tommy a venit cu trenul – unchiul lui Jack i-a plătit biletul! Eu aș fi vrut ca el să alerge tot drumul până acasă.

– De ce ai fi vrut să alerge? întrebă domnul Edward zâmbind.

– Cred că ar fi fost mai frumos, răspunse copila încet, privind focul din cămin gânditoare. Eu întotdeauna alerg tot drumul când mă joc de-a fiul risipitor. Încep să alerg mai încet, fiindcă este un drum lung, dar când ajung aproape, fug cât mă țin picioarele fiindcă vreau din toată inima să ajung acasă. Fiul risipitor din Biblie nu avea un tren cu care să meargă acasă, dar mă bucur de Tommy, chiar dacă a venit cu trenul.

Tonul de reproș din glasul ei a fost prea de tot pentru gravitatea unchiului ei și el izbucni în hohote.

– Mă tem că Tommy te-a cam dezamăgit. A luat și o trăsură de la gară?

– Nu, a ajuns acasă după-amiază, și domnul Maxwell își curăța pușca pe pragul casei, când văzu o umbră la picioarele lui. Și când se uită în sus, el era! O, mi-ar fi plăcut să fi fost acolo. Îmi pare rău că Maxwell nu l-a îmbrățișat și nu i-a dat sărutarea. L-am rugat pe Tommy să-mi spună exact cum s-a întâmplat și el mi-a spus că l-a prins strâns de amândouă mâinile și a strigat de bucurie atât de tare, încât doamna Maxwell, care spăla rufe în cămară, s-a speriat atât

de tare, încât nu putea să meargă pe picioare. Dar ea a plâns atât de tare când l-a văzut pe Tommy, încât Maxwell a trebuit să o bată pe spate și să-i dea un pahar cu apă; iar Tommy s-a așezat pe banca din pridvor și a spus – acestea au fost chiar cuvintele lui, unchiule: „Nu sunt vrednic să mă întorc acasă, tată. Ți-am făcut numele de rușine”, dar doamna Maxwell – Tommy mi-a spus – i-a luat capul în palme și l-a tras la pieptul ei, apoi l-a sărutat de multe ori și i-a spus: „Fiule, la cine ai putea să mergi când ești în necaz, decât la tatăl tău și la mama ta?”. Tommy mi-a spus că asta i-a rupt inima, apoi a început să plângă cu suspine și am început să plâng și eu și a venit și doamna Maxwell. Avea făină pe mâini fiindcă făcea o plăcintă cu mere și a plâns și ea, așa că am plâns toți împreună. După un timp, Tommy și-a întors capul în altă parte și încerca să nu plângă, dar eu l-am văzut că plângea.

Milly se opri să-și tragă răsuflarea și ochii ei strălucitori priveau cărbunii învăpăiați.

– N-am știut că fiii risipitori sunt atât de triști, dar Tommy era atât de trist, încât m-a făcut și pe mine tristă. De ce crezi că plângea, unchiule?

Domnul Edward nu-i răspunse. Privea și el focul din cămin și ceva din strălucirea feței copilei părea că se reflectă și în a lui. Stătu câteva clipe așa, apoi tresări.

– Și asta a fost tot, copila mea? Ți-ai terminat povestea?

– Nu, unchiule, nu încă. Ești obosit? Îngrijitoarea mi-a spus să nu te obosesc prea mult.

Domnul Edward râse, dar nu era un râs fericit.

– Termină-ți totuși povestea, mititico, spuse el, și Milly continuă:

– Noi toți ne-am bucurat când doamna Maxwell m-a rugat să rămân la cină. Am întrebat-o dacă era un adevărat ospăț și a râs și mi-a spus că da. A făcut un picior de porc la cuptor, cu umplutură și cu sos și a fost foarte bun! Domnul Maxwell a intrat în casă și era fericit. Ne-am așezat toți la

masă, dar eu l-am rugat pe domnul Maxwell să spună ceva înainte să începem. Știi ce i-am zis să spună? Să mâncăm și să ne veselim; căci fiul meu era mort și a înviat; era pierdut și a fost găsit. El și-a împreunat mâinile ca pentru rugăciune și a spus aceste cuvinte, apoi s-a rugat, iar doamna Maxwell a spus „amin” când el a terminat și și-a șters lacrimile cu șorțul. Le-am spus că ar trebui să fim toți foarte fericiți, dar nu știu dacă Tommy era fericit, fiindcă se uita mereu la doamna Maxwell, apoi la domnul Maxwell, și suspina cu niște suspine foarte mari. Spunea că nu-i vine să creadă că este acasă și mi-a spus mie după aceea, când eram numai noi doi, că este foarte fericit, dar suspina și era trist, gândindu-se cât de rău a făcut că nu s-a întors mult mai repede. Mi-a părut foarte rău de un lucru, unchiule: nu s-a putut îmbrăca în hainele acelea noi, îi erau prea mici, și nici papucii nu-i putea încălța, dar domnul Maxwell a spus că-i va cumpăra haine și papuci mâine. Cât despre inel, Tommy mi-a spus că nu ar purta nici dacă ar avea unul. M-a întrebat de ce ar trebui să aibă un inel, și i-am spus despre fiul risipitor din Biblie. I-a plăcut mult povestirea și a spus că se aseamănă cu viața lui. Apoi i-am întrebat despre muzică și dans și doamna Maxwell mi-a spus că noi putem cânta din inima noastră lui Dumnezeu, și mi-a spus că inima ei cântă. Cum se poate, unchiule? Eu am stat liniștită să ascult dacă inima mea cântă și nu am auzit nimic.

– Cred că a vrut să spună că era atât de fericită, încât nu-i mai trebuiau și cântece.

– Și eu eram fericită. O, unchiule Edward, de ce nu se întorc toți fiii risipitori acasă? Nu pot să înțeleg cum pot să stea departe de Dumnezeu. Îmi place să mă gândesc la Tommy acum! Dar toți ceilalți fii risipitori ar fi tot la fel de fericiți dacă s-ar întoarce.

– Nu cred că toți tinerii au părinți așa buni ca și Tommy, spuse domnul Edward grav.

– Nu? Ei bine, fiii risipitori ai lui Dumnezeu, au cel mai bun Tată. Mă gândesc la ei de multe ori când mă culc și

vorbesc cu Dumnezeu despre ei. Am fost atât de fericită când Jack s-a întors la El. Cred că cel mai rău lucru este ca cineva să stea departe de Dumnezeu, fiindcă El îi iubește pe toți atât de mult! Mă întreb dacă ei nu știu că Dumnezeu îi așteaptă. Și lui Tommy îi era frică să vină, crezând că tatăl lui va fi încă supărat pe el, dar aș vrea să văd un fiu risipitor care aleargă în brațele lui Dumnezeu! Și mă gândesc că numai îngerii văd lucrul acesta.

– Și ce are de gând să facă acest nemernic acum? Are de gând să trăiască pe spinarea părinților sau va căuta vreo muncă cinstită?

Tonul din glasul domnului Edward părea puțin iritat. Milly îl privi deodată surprinsă.

– Vorbești despre Tommy, unchiule? Ești supărat pe el? Mi-a spus că vrea să caute de lucru imediat și domnul Maxwell vrea să vină mâine la dumneata să te roage ceva cu privire la el.

– Aha! Bănuiesc că vrea să ia postul de ajutor de administrator, și domnul Edward se îmbufnă puțin la gândul acesta.

Capitolul IX

Și îi va mâna un copilaș

Când domnul Edward se retrase în camera lui în seara aceea, se plimbă un timp neliniștit prin fața tabloului pe care i-l dăruise nepoțica lui. Era încruntat și medita profund.

– Mi-e-atât de dor să am pace în inimă, murmură el. De ce nu mă pot hotărî odată să o caut?! „Mă voi scula”, da, este ușor de spus, dar este atât de greu și atât de amar pentru unul care a alunecat să se întoarcă înapoi. Și vai, cum mă junghie copila cu cuvintele ei, de parcă ar ști tot trecutul meu!

Se opri și privi țintă la tablou.

– Chiar Domnul însuși a spus această pildă. N-ar trebui să am nevoie de nici un argument mai puternic.

Suspină apoi adânc, căzu în genunchi și din inima lui se înălță un strigăt către cer.

– Doamne Dumnezeule, ai milă de mine păcătosul și adu-mă înapoi, fiindcă singur nu pot veni la Tine!

În dimineața următoare, domnul Edward îl primi pe administratorul său, care își aduse fiul cu el. Și în timp ce tânărul înalt și cu umerii lați stătea înaintea boierului, cu un glas plin de umilință, dar rugător, i-a cerut să-i dea o șansă pentru restaurarea caracterului său – să-i dea o slujbă. Severitatea domnului Edward se domoli și după o conversație lungă, îi promise că îl va angaja pentru o perioadă de probă.

Dar când tatăl și fiul se întorceau înapoi la căsuța lor, plini de grațitudine și bucurie, boierul zâmbi.

– Deci acesta este eroul copilei! Unul al cărui exemplu ar trebui să-l urmez. Cel puțin el a avut curajul să facă pasul pe care eu încă nu îndrăznesc să-l fac. De ce ar trebui să-mi fie frică că primirea mea acasă ar fi făcută cu mai puțină dragoste și iertare decât a lui?

Era Ajunul Crăciunului: o zi cu viscol și furtună; vântul urla neobosit în jurul casei, şuieratul lui se auzea chiar în coșurile căminelor și printre crengile copacilor de lângă ferestre.

Milly era foarte ocupată ajutându-l pe Ford să decoreze sufrageria, scările și camerele cu crenguțe de brad, deși Ford se oprea din când în când și-i spunea copilei:

– Așa, domnișoară, foarte frumos. Eu cred că ne întrecem prea mult; dacă am avea o mulțime de musafiri de sărbători aș fi și eu mândru de aceste decorațiuni, dar mă tem că stăpânul nici nu va observa. Mi se pare că este tot mai închis și trist în ultimul timp. În loc să avem niște sărbători frumoase, cred că vom fi mai degrabă posomorâți și plictisiți.

După ce terminară, Milly se urcă în camera ei și se așeză la fereastră ca să privească afară.

– Acesta este un adevărat uragan, spuse îngrijitoarea așezându-se cu ghergheful ei lângă foc. Dacă vântul este atât de puternic aici, cum este oare pe mare?

– Mi-ar plăcea să fiu pe mare, răspunse Milly. Îmi place vântul, dar cred că în această după-amiază este prea de tot. Mă tem că va rupe copacii mai mici. Ford mi-a spus că dacă ies afară, mă ia vântul. Crezi că dacă vântul bate foarte, foarte tare, ar putea să mă ia și să mă ducă în cer?

– Nu cred, mititico, răspunse îngrijitoarea grav și apoi nu cred că noi ne-am putea lipsi de tine. Trebuie să mai rămâi în lumea aceasta un timp, ești doar un copil.

– Uneori vreau să rămân, iar alteori nu prea. Însă mi-ar plăcea să fiu luată de vânt și să merg măcar o zi în cer,

apoi să mă întorc aici. O, Goliat țipă și trosnește; sper că vântul acesta îl va doborî pentru că este un copac bătrân și foarte furios. Întotdeauna când trec pe lângă el, se strâmbă la mine. N-ar fi bine dacă l-ar doborî vântul?

– N-ar trebui să dorești asta, îi răspunse îngrijitoarea ridicându-se și îndreptându-se spre ușă. Este foarte periculos ca un copac mare să fie doborât. Acum mă duc jos puțin iar tu fii cuminte până mă întorc.

Milly rămase la fereastră câteva minute după ce plecă îngrijitoarea, apoi ochii ei ageri observară o sărmană pisicuță care mieuna căutându-și adăpost. Deodată, fără să se gândească la consecințe, copila țâșni afară din cameră și alergă jos.

– Sărmana pisicuță! E atât de necăjită. Mă duc să o aduc în casă.

Domnul Edward scria la masa lui de lucru când un vâjâit puternic îi atrase atenția și-și ridică ochii să privească pe fereastră. Spre mirarea lui, își văzu nepoțica sub un stejar bătrân, cu părul ei ondulat în vânt. Abia putea să meargă și se părea că vântul aproape o lua pe sus, în timp ce ea încerca să ridice pisica în brațe. Domnul Edward se ridică de la masă, dar deodată un zgomot uriaș răsună și parcă toată casa se cutremură; la început se auzi un trosnet, apoi, spre groaza lui, un braț mare al stejarului căzu tocmai în locul unde stătea nepoțica lui.

– Dumnezeuule, salveaz-o! strigă el în agonie și în același moment observă copila clătinându-se și căzând. Apoi, uitând de boala și de lipsa lui de putere, alergă afară și în câteva clipe fu lângă ea.

Primul lui sentiment fu unul de recunoștință și bucurie când observă că lemnul căzuse atât de aproape, încât o zgâriase puțin și totuși ea nu era prinsă dedesubt. O ridică în brațe și observă o lovitură pe frunte care se umfla repede. Terorizat, o duse repede în casă. La ușă îl întâmpină îngrijitoarea, care de această dată nu pierdu timpul bocind, ci

sări repede și încercă s-o facă pe copilă să-și revină. Eforturile ei avură succes. Milly era doar amețită și ei își dădură seama că scăpase printr-o minune, căci dacă copacul ar fi căzut doar cu un centimetru mai aproape, lovitura ar fi fost fatală. După cum se întâmplase, copila era mai mult speriată decât lovită și după câteva clipe, când unchiul o luă în brațe cu o gingășie de care nu mai dăduse dovadă niciodată, ea se agăță de gâtul lui și izbucni într-un plâns cu suspine.

– Ai grijă de mine, unchiule! Goliat acela rău a încercat să mă omoare, nu-i așa unchiule? A strigat urât la mine și când m-am uitat, l-am văzut cum a sărit să mă sfășie, dar Dumnezeu m-a salvat, nu-i așa, unchiule?

Când fruntea i-a fost spălată și bandajată de către îngrijitoare, domnul Edward o luă iarăși în brațe. După ce îngrijitoarea ieși din cameră și copila se liniști, așezându-și capul pe pieptul unchiului ei, acesta făcu ceea ce nu făcuse niciodată înainte: se aplecă și o sărută pe obraz, spunându-i:

– Am fost foarte aproape să te pierd astăzi, scumpa mea. Ce m-aș fi făcut fără tine?

Milly își ridică ochii și răspunse:

– Dacă muream, plecam direct în cer, nu-i așa, unchiule?

– Da, direct în cer.

– Era bine dacă mergeam, dar cred că Dumnezeu nu vrea să vin încă, de altfel m-ar fi luat.

În aceeași zi, la cină, copila îl întrebă foarte tristă:

– Unchiule Edward, ai auzit pe cine a omorât Goliat?

– Vrei să spui copacul care a căzut peste tine? Nu a mai lovit pe nimeni, sper.

– A omorât pisicuța pe care voiam s-o iau în casă, unchiule. A omorât-o de tot.

– Ochii ei catifelăți înotau în lacrimi și sărmana copilă nu putea înțelege zâmbetul de pe buzele unchiului ei.

– A fost doar o pisică. Da, te înțeleg, este trist, dar sunt o mulțime de pisici pe aici.

– Dar unchiule, m-am gândit la aceasta care a murit. Ford mi-a spus că ea a fugit din grajd. Poate că avea să fie o pisică risipitoare. Ce mă întristează mai mult este că nimănui nu-i pasă de ea, nici măcar îngrijitoarei. Ea mi-a spus că-i pare bine că Goliat a omorât-o pe pisică și nu pe mine. Sărmana pisicuță, mămica ei va plânge după ea la noapte. Cine crezi că a omorât-o, unchiule? Goliat sau vântul? Eu cred că Goliat. M-am uitat afară înainte să vin la cină. Vântul s-a oprit, dar copacii încă plâng și suspină. Cred că le pare rău după pisică. Și sunt și ei obosiți, sărmanii, fiindcă au fost bătuți de vânt toată ziua. Îmi pare rău că n-am ieșit puțin mai repede să salvez pisicuța.

– Hai să nu mai vorbim de pisicuță, spuse domnul Edward pe un ton mai vesel. L-ai văzut pe Tom Maxwell recent?

Domnul Edward nu i-ar fi putut oferi un subiect mai plăcut.

– M-a ajutat ieri pe mine și pe îngrijitoare să aducem crenguțe de brad din pădure. Am vorbit cu el și mi-a spus că este fericit și că acest Crăciun va fi cel mai fericit din viața lui. Unchiule, vreau să te rog ceva: m-am gândit mult la acest lucru în ultimul timp, dar după ce m-a lovit Goliat astăzi, m-a durut capul atât de tare și nu m-am mai putut gândi, totuși mi-am amintit acum – dacă Domnul Isus s-a născut de Crăciun, înseamnă că mâine este ziua Lui, iar eu am pregătit cadouri pentru toți din casă, numai pentru El nu. Îngrijitoarea m-a ajutat cu câteva cadouri. Ei i-am cumpărat un suport pentru ceainic, bucătăresei i-am cumpărat o carte, lui Ford un briceag și Sarei un degetar. Domnului și doamnei Maxwell le-am cumpărat niște batiste, iar lui Tommy niște mănuși de lână. Dar nu am nimic pentru Domnul Isus și nu știu ce I-ar plăcea.

Copila se opri și privi cu ochii umezi în sus:

– Mă gândeam, continuă ea, că aş putea să-I pun un cadou pe pervazul de afară al ferestrei mele și atunci când ne

culcăm toți și dormim și este foarte liniște, poate că El ar trimite un înger să-l ia și să I-l ducă. Cred că ar face așa, fiindcă El știe cât de mult doresc să-I dau ceva. Dar nu știu ce să-I dau. Ai putea să-mi spui, unchiule?

– Cred, răspunse domnul Edward grav, că felul în care ai putea să-I dai un cadou de Crăciun este să dai ceva săracilor. Asta i-ar place Lui. Îți dau ceva să pui mâine în colectă la biserică.

Și domnul Edward își vârî mâna în buzunar și scoase o liră pe care o rostogoli pe masă până la Milly.

Dar Milly nu era mulțumită.

– Acesta este cadoul dumitale, rosti ea dezamăgită. Ce altceva Îi vei da de acest Crăciun, unchiule? Îi dai numai bani? Altceva nu-I dai?

Domnul Edward împinse scaunul în spate și se ridică de la masă. Sentimentele sale erau atât de puternice încât nu le mai putea controla. Subiectul acesta îi ardea inima în ultimul timp și întrebarea copilei îi răsună ca un tunet în conștiință: „Ce altceva Îi vei da de acest Crăciun, unchiule? Îi dai numai bani? Altceva nu-I dai?”. Și ca un fulger veni răspunsul:

– Ba da, mă voi da pe mine însumi, trupul, sufletul, inima, cugetul, totul.

Domnul Edward se duse în fața șemineului și rămase acolo câteva minute, apoi i se adresă copilei cu un glas deosebit de liniștit.

– Haide, scumpa mea, este timpul să mergi la culcare. Spune-mi noapte bună și fugi la îngrijitoare.

Milly alergă la el și luându-l de mână, îi spuse:

– Unchiule Edward, m-ai sărutat astăzi ca un tată. Vrei să mă mai săruți o dată?

Domnul Edward privi copila cu dragoste și o luă în brațe, dar după ce îi dădu sărutul dorit, îi spuse înduioșat:

– Vreau să te rog și eu ceva, mititico. Când te rogi înainte de culcare, cere-i lui Dumnezeu să-l ajute pe un fiu

risipitor să se întoarcă la El de acest Crăciun. Este unul care vrea din toată inima să se întoarcă la El. Te vei ruga pentru el?

– Da, unchiule, răspunse copila bucuroasă. Vrei să-mi spui cum îl cheamă?

Ceva din înfățișarea boierului o făcu pe copilă să nu mai pună nici o întrebare. Se întoarse încet și ieși, iar domnul Edward se duse în biroul de lucru și se așeză într-un scaun, lângă foc. Afară se auzeau cântece și veselie și din când în când grupurile de colindători treceau cântând de la o ușă la alta.

„O, noapte preasfințită!
Toate-s în odihnă,
Toți dorm, numai părinții sfinți
Stau veghind lângă-al lor iubit
Dormi și Tu, o prunc Sfânt.

O, noapte preasfințită!
Glas îngeresc sună,
Aud din cer „Aleluia!”
Acest cuvânt, o, cum răsună
Christos ne mântuie!

O, noapte preasfințită!
Saltă, o, inimă
Acum Fiul lui Dumnezeu
Te mângâie prin harul Său
Vezi, Christos s-a născut!”

Dragostea lui Dumnezeu părea că-i învăluie tot mai mult inima și-i veni în minte un verset din scriptură care parcă i se adresa personal:

„Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea!”

Medita la evenimentele ce se petrecură în ultimele câteva luni și printre toate întâmplările distingea clar glasul Tatălui care-și chema fiul risipitor la El. Accidentat, așezat în patul de suferință pentru a putea medita, adus până în valea umbrei morții și apoi ridicat din nou cu gingășie la viață și sănătate, primind mesaje zilnice de la Dumnezeu prin glasul gingaș al nepoțelei sale, chiar viața ei fiindu-i redăruită prin minunea lui Dumnezeu – toate aceste lucruri îi umpleau inima de recunoștință față de îndurarea și harul lui Dumnezeu; când din nou trecutul lui i se derula prin fața ochilor și ispititorul îi spunea iarăși: „Ai rătăcit prea mult, ți-ai împietrit inima și Dumnezeu nu-ți mai ascultă rugăciunea”, domnul Edward, cu ajutorul și prin puterea Duhului Sfânt reuși să se arunce în genunchi, să-și ridice privirea spre cer și să strige din adâncul inimii:

– Tată, am păcătuît împotriva cerului și împotriva ta, nu mai sunt vrednic să mă chem fiul Tău.

În după-amiaza următoare domnul Edward era în biroul lui, ținând-o pe Milly pe genunchii lui.

– Știi că am primit o scrisoare? o întreabă el.

– De la cine? întreabă copila curioasă.

– De la sora mea, mătușa ta, din Australia. Îi scrisesem când ai venit tu și ea dorește ca să mergi acolo și să te crească împreună cu copiii ei. Spune că o prietenă de a ei va trece pe aici și te va lua luna viitoare. Trebuie să vorbesc cu îngrijitoarea despre aceasta.

Mănuțele ei mici strânseseră gulerul hainei lui, dar copila nu scoase nici un cuvânt. Domnul Edward observă că buzele copilei tremurau ușor și ochii se umeziseră. Mai așteptă în tăcere o clipă, apoi spuse plin de veselie:

– Nu ți-ar plăcea să te joci cu o mulțime de băieți și fete în loc să stai aici și să fii plictisită de un bătrân singuratic?

Copila tot nu spunea nimic, dar deodată își puse capul pe brațul lui și lacrimile o podidiră.

Domnul Edward îi ridică fața și o privi zâmbindu-i:

– Nu vreau să văd lacrimi în ziua de Crăciun. De ce plângi, nu vrei să mergi?

– Dacă trebuie numaidecât, voi pleca, răspunse copila printre suspine. Ford i-a spus îngrijitoarei în ziua când am venit aici că dumneata nu poți să suferi copiii. M-am gândit la asta mereu, dar în ultimul timp ai fost atât de bun încât credeam că Ford nu a avut dreptate. Domnișoara Kent nu m-a dorit, acum nu mă dorești nici dumneata și se poate ca atunci când voi ajunge în Australia să nu mă dorească nici mătușa. Aș vrea să mă dorească Dumnezeu, dar nu știu dacă mă dorește acum. Îngrijitoarea spune că El dorește ca să lucrez pentru El când cresc mare. Mi se pare... mi se pare că sunt ca și pisicuța de ieri, de care nimănui nu i-a păsat când a murit. Ai spus că sunt o mulțime de pisici pe aici, nu-i așa?

– Nu cred că sunt o mulțime de fete ca tine în lume, răspunse domnul Edward cu lacrimi în ochi. Ascultă-mă acum, fetița mea: m-am gândit mult la situația aceasta și sunt hotărât să te țin aici cu mine. Nu-i adevărat că nu te doresc, ci dimpotrivă, nu vreau cu nici un chip să te pierd. Șterge-ți lacrimile și hai să vorbim despre altceva.

Și în timp ce copila îl îmbrățișa plină de zâmbete și de lacrimi de bucurie, „burlacul convins” care cu câteva luni în urmă era atât de deranjat de nepoțica lui, acum o strângea la piept hotărât să-și dea viața pentru ea dacă ar fi cazul.

– Unchiule Edward, spuse ea, știi cumva dacă fiul risipitor pentru care mi-ai spus să mă rog aseară s-a întors la Dumnezeu?

Domnul Edward rămase tăcut câteva clipe, apoi îi răspunse solemn:

– S-a întors, draga mea și a avut un Crăciun foarte fericit. Acum vreau să te rog ca Dumnezeu să-i dea putere să rămână lângă El pentru totdeauna și să-I mulțumească că l-a adus înapoi cu dragoste folosindu-se de gingășia, nevinovăția și dragostea unui mieluşel.

Cuprins

I. <i>O moștenire nedorită</i>	5
II. <i>David și Goliat</i>	10
III. <i>Prima pedeapsă</i>	16
IV. <i>Tristețea doamnei Maxwell</i>	24
V. <i>Un risipitor</i>	32
VI. <i>O promisiune împlinită</i>	40
VII. <i>Ce fac oamenii pioși?</i>	49
VIII. <i>S-a sculat și a plecat la tatăl său</i>	57
IX. <i>Și îi va mâna un copilaș</i>	65

Tipar:

Tipografia S.C. Little Lamb S.R.L.
str. Narciselor, nr. 5E, 720207 - Suceava
mobil: 0744 544 579
e-mail: littlelambromania@yahoo.com